Agghegyalja Mozaik

XI. évfolyam, LIX. szám 2021. december Sopronkövesdről Sopronkövesdnek

Békés, boldog karácsonyt Mindenkinek!

Mozaik

Alsóbodokon lakik a szíve egy darabja

Ha megkérdezzük „Oláhmarit” a felvidéki utazásról, csak úgy áradnak belőle a hála, a nagyrabecsülés és a köszönet szavai. Megható hallgatni, hogy mennyire a szívébe zárta a testvértelepülésünkön élő barátait és ismerőseit. Azt mondja, ő oda hazajár. Csodálja a gyönyörű népviseletetet, a múzeumot, a régi portákat, a gondozott emlékhelyet és az ott élő embereket.

Büszke boldogsággal meséli, hogy még fogadott unokája is van: 3 évvel ezelőtt az első Sütiviadalon ismerkedtek meg egy tévedés folytán. Baráti társaságával ültek egy asztal körül, amikor egyszer csak hátulról valaki átölelte. Gyengéd gyerekkarok fonódtak a válla köré. Hátranézett és egy gyönyörű szőke kislányt pillantott meg. A kislány nagyon meglepődött, elpirult és elszaladt, mert meglátta, hogy nem a nagymamáját ölelte meg! Mária a kislányt a családja körében érte utol és azt mondta neki:

- Nyugodtan ölelhetsz, nincs unokám, még a házat is rád iratom!

Óriási nevetésben tört ki mindenki!

A következő találkozás alkalmával a kislány barátnői Mária elé álltak és megkérdezték:

- Tényleg ráiratod a házad?

- Ha ide költözik Sopronkövesdre, akkor természetesen! – volt a válasz.

Azóta több fogadott unokája is lett Máriának és mindig keresik egymást, amikor a két település találkozik akár Alsóbodokon, akár Sopronkövesden.

Figyeljünk, még megeshet, hogy egyszer egy szép szőke felvidéki tulajdonosa lesz Mária házának!

Vagy talán mégsem? Időközben megszületett a saját unoka, a Felvidéken élő barátaink pedig helyben maradnak, tovább őrzik őseink földjét, a magyar szót és a hagyományainkat.

Tóth Zsuzsanna

Idősek Világnapja

Sopronkövesden ebben az évben végre újra megünnepelhettük az Idősek Világnapját a Magyar Vöröskereszt helyi szervezete és az önkormányzat jóvoltából. Az iskola tornatermében elsőként a szervező Kovácsné Zsuzsa a szervezet titkára köszöntötte a megjelenteket, és megemlékezett az utolsó találkozás óta eltávozott idősekről. Fülöp Zoltán, Sopronkövesd polgármestere az idén soron következő legidősebb kövesdi asszonyt, **Szigetvári Sándornét** és legidősebb férfit **Rákóczi Jánost** köszöntötte egy-egy tortával. Schweitzer Kornél a Sopronkövesdi Általános iskola igazgatója a rendezvény helyszínének házigazdájaként üdvözölte a jelenlévőket.

A hivatalos kötelezettségek után az iskola diákjai adtak színvonalas műsort, majd Kacor Feri emelte a hangulatot, majd bőséges vacsora és tombolasorsolás következett. A rengeteg nyeremény miatt hosszúra nyúlt sorsolás után jól esett megmozdulni a Medinai Tamburazenekar zenéjére, akik majdnem este 11-ig muzsikáltak.

Igazi közösségi élmény volt a helyiek összefogásával.

Köszönet a résztvevő időseknek és mindenkinek, aki a munkájával, adományával és tehetségével hozzájárult a szép estéhez!

Kalmár Erika

főszerkesztő

Köszöntő

Közeledik a karácsony. Erre várunk egész évben, az ünnep hangulatára, a család közelségére, az ízekre, az illatokra, az örömre és a fényre. Kell a pihenés, a feltöltődés, hogy aztán újult erővel, új célokkal, új reményekkel vágjunk neki a következő évnek.

Az Agghegyalja Mozaik esetében a megújulás kicsit korábban kezdődik. Simon Tamara főszerkesztő leköszönésével új főszerkesztője lett az újságnak, s ezzel együtt kicsit meg is újult a magazin. Tartalmában követjük a hagyományokat, de mindig csempészünk bele valami újat, érdekeset. Ebben a lapszámban is olvashatunk arról, mi is történt az elmúlt három hónapban a falu háza táján. Megújultak az utak, folyamatosak a fejlesztések az óvodában, készül az új bölcsőde és számtalan olyan projekt van folyamatban, amelyek a falu fejlődését szolgálják, illetve lehetővé teszik, hogy színes programokkal gazdagítsuk az itt lakók életét.

Egy kicsit vissza is tekintünk, hiszen sok-sok olyan programunk volt, amelyekről érdemes még beszélni. Itt volt például a szlovákiai testvértelepülés, Alsóbodok küldöttsége, akik három felejthetetlen napot töltöttek nálunk a Gasztropiknik alkalmával, amelyről színes beszámolót olvashatnak. Mi is jártunk Alsóbodokon. A képek is magukért beszélnek, de a benyomásokról, érzésekről, a jó emberekről több írásban is beszámolunk.

A KÖN mindig maradandó élményekkel gazdagítja a falu életét, azokét is, akik részt vesznek rajta, legyen az helybeli vagy ideérkező látogató vagy, éppen fellépő, aki jó érzésekkel gondol vissza ránk. Egy csokorba szedtük a véleményeket.

Természetesen a sorból nem maradthatnak ki az intézményeink sem, hiszen náluk is mindig történik valami. A bölcsisek töklámpást faragtak és készülnek a karácsonyra, az ovisok a tűzoltósággal ismerkedtek, és persze most mindenki tűzoltó akar lenni. Az iskolások a pályaorientációs napon a kukoricamorzsolástól az állatorvosi szakmáig sokféle lehetőséggel megismerkedtek, másik alkalommal pedig bepillantást nyerhettek a jövő, a robotika világába.

A végére hagytam a bemutatkozást, bemutatást.

Simon Tamara munkáját ketten vettük át, Tóth Zsuzsanna kulturális szervező, aki bár békéscsabai származású, de több éve itt él Sopronkövesden, ismeri a falu életét, része a mindennapoknak. (Több írását is olvashatják a lapban.) A másik kulturális szervező én vagyok, Kalmár Erikának hívnak, én is egy kis faluból származom, csak éppen az ország keleti végéből. A továbbiakban ketten visszük az ügyeket: Zsuzsa az Alkotóházat, Könyvtárat, emellett kordinálja a szálláskiadást. Az újságot főszerkesztőként én jegyzem, de Zsuzsával együtt szervezzük a rendezvényeket és végezzük a hozzájuk kapcsolódó összes háttérmunkát.

Kérem, olvassanak bennünket, vegyenek rész a rendezvényeinken, érezzék jól magukat!

Az ünnepváráshoz, az ünnephez kívánunk Önöknek sok örömet, jó pihenést és sok-sok szeretteik körében töltött vidám percet.

Boldog karácsonyt Mindenkinek!

FÜLÖP ZOLTÁN

POLGÁRMESTER

Önkormányzati hírek

Kedves Olvasók!

Egy megújult újságot tartanak a kezükben. Simon Tamarának köszönöm az eddigi munkáját. Őt a főszerkesztői poszton Kalmár Erika váltja, aki a főszerkesztői feladatok mellett Tóth Zsuzsával együtt a rendezvények szervezésébe is besegít.

Talán néha eszükbe jut az idei sikeres Gasztropiknik, amelyen díszvendégeink voltak felvidéki testvéreink Alsóbodokról. Többször elmondták, sőt most egy cikkben taglalják is, milyen jól érezték itt magukat. „Kölcsön kenyér visszajár!"– gondolhatták, mert a mi viszontlátogatásunkkor ugyancsak kitettek magukért. Míg egyik nap régi portákat látogattunk és az esti mulatságon a hagyományos étkeké, nagyanyáink főztjéé volt a főszerep, addig másnap egy szőlőhegyi bortúrán bizonyították az ottani borászok-nekünk és sok-sok látogatónak, hogy „a jó borhoz nem kell cégér."

Ezt a határon átnyúló, szlovák-magyar pályázatot újra kiírták, így most ismét szeretnénk pályázni. Siker esetén pedig a farsangi és a húsvéti ünnepkörben viszontlátogatni egymást. Míg az előző körben a falu lakóit invitáltuk (több-kevesebb sikerrel), addig most az óvodásokra és szüleikre fókuszálunk a hivatalos önkormányzati küldöttségen túl.

A KÖN is sikeresen és nagy érdeklődés mellett zajlott. Már tervezgetjük a jövő évet, keressük hozzá a pályázatokat. A jókedv és a vidámság mellé, szinte folyamatosan kapjuk a különféle ellenőrzéseket, amelyek jócskán megterhelik a hivatal kapacitását.

Ahogy szinte folyamatosak az ellenőrzések, úgy vált napi eseménnyé a migránsok csoportos megjelenése is térségünkben. Konfliktus nem volt sem a faluban, sem a határban. A rendőrök már az osztrák kollégáik bevonásával igyekeznek kiszűrni az illegálisan itt lévőket és nyugatra tartókat. Önkormányzati szinten nekünk a sok -sok eldobott ruhaneműt és elhagyott sátor ad feladatot. Augusztus 19-én este, fél kilenckor jártam végig a falu főutcáját. Megállapítottam, hogy a Kövesd térségi szerepe egy másik területen is tovább nőtt, hiszen 34 gólyát számoltunk meg a háztetőkön, villanyoszlopokon várakozva, készülődve a nagy útra.

Ha nagy út nem is, de két kicsi utca felújítása befejeződött. A Liliom utca szélesítésével segítjük a tűzoltóink gyors vonulását. Az Akác utcában ároklefedés, járdaépítés és a felgyűrt, összetöredezett aszfalt javítása történt meg Magyar Falu pályázatból.

Mivel a felújított út újbóli felújítására nem tudunk 3–4 évente pénzt fordítani, lépnünk kellett – és a Táncsics utcához hasonlóan – a nagyméretű és súlyú járműveket ki kellett tiltanunk a felújított utcából. A terelőút jelenleg dűlőút, a Lajos majori aszfaltúttal összekapcsolva. Jövőre reményeink szerint – Külterületi utak felújítása pályázatból – a dűlőút murvás útalapot, a Lajos majori út alsó fele pedig új aszfaltburkolatot kap.

A Franciska lakóparkunkban – az utolsó közmű kiépítése után – indulhat az útalapépítés. Határideje 2021. március vége, ahogy a most induló Meseösvénynek is. Még mindig út. Minőségi problémák miatt garanciális igénnyel léptünk fel a Hársfa utca esetében, ahol a szemcsekiszóródás már egy év után jelzi, hogy valamit rosszul csináltak. Kíváncsian várom a fejleményeket és a jogi procedúra mielőbbi végét. Nem akartam a COVID-helyzettel foglalkozni, sajnos mégis meg kell említenem, hogy a pandémia időszaka/időszakai a civil szervezeteink egy részét is szétzilálta. Reméljük a legjobbakat!

Köszönet az iskola nevelőinek és diákjainak október 6. október 23. és az Idősek Napja méltó megünnepléséért. Köszönet a vállalkozóknak a felajánlott tombolatárgyakért. Kaczor Feri fellépése után a Medinai Tamburazenekar olyan szívhez szólóan muzsikált és annyi elismerést kapott, hogy már most lefoglaltuk őket a jövő évi, november 6-i rendezvényre.

Nem csak zarándokoltunk az ősz során Lövő-Röjtökmuzsaj és Répceszemere templomainak érintésével, hanem búcsúnk másnapján – már visszatérő vendégekként osztrák gyalogos zarándokok tartották itt pihenőjüket, élvezve önkormányzatunk vendégszeretetét és folytatták útjukat az ausztriai Boldogasszonyba.

A volt fűrésztelep 41/6-os kisajátított területén végre megkezdődhetett a munka: a kerítésépítés és a tereprendezés, – ami az óvoda udvarának a bővítését szolgálja – a cikk írásakor (november 14-én) már javában zajlik.

A Franciska majorban tartottuk a térség túravezetőinek oklevél átadóját. Öröm volt hallani, hogy jövőre több kerékpáros túrakörben is szerepeltetik Sopronkövesdet a sok látnivaló és a szerencsés elhelyezkedése miatt.

Végezetül kívánom, hogy a hosszú téli estéken, lássuk meg a fényt! Találjuk meg a nyugalmat az utca csendjében, egy pohár bort kortyolgatva, olvasgatva vagy zenét hallgatva a kényelmes fotelben! Embertársainkról való törődéssel, nyitottsággal, megbocsátással pedig legyen méltó az adventi várakozásunk!

Áldott karácsonyt Mindannyiuknak!

Alsóbodoki hangulatok

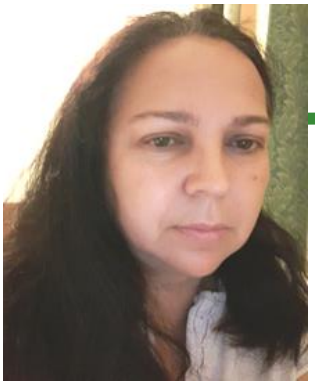

BALOGH ÉVA

MEZŐKÖVESD

A II. Kövesdek Találkozójáról, szervezőként

Amikor 2014-ben megfogalmazódott a gondolataimban egy Kövesdek Találkozájának ötlete, az akkori polgármesterünk, Tállai András, azonnal meglátta benne a lehetőségeket. Az első találkozót az önkormányzattal együtt szerveztük a Város Napján. A rendezvény után Kiskövesd és Nagykövesd településekkel folyamatosan tartottuk a kapcsolatot, pár év múlva pedig hármas testvértelepülési szerződés született. Ám a Kövesdek Találkozója valahogy feledésbe merült, senki sem szorgalmazta a folytatást, egészen 2018-ig. Akkor ugyanis a Mezőkövesdi Zsóry Futball Klub Egyesület uniós támogatást nyert arra, hogy a város civil szervezeteinek rendezvényeit támogassa. Így kértek fel engem is erre a pályázatra, és akkor eldöntöttem: ez a rendezvény most a II. Kövesdek Találkozója lesz. Szinte hallom, ahogy most sokan azt mondják: Ja, persze, így könnyű!

Hát nem volt az!

Először akkor akartam visszamondani a pályázatot, amikor kiderült, hogy gyógyíthatatlannak tűnő betegségem van, és már láttam lelki szemeim előtt az egyedül vívott kemény harcot a gyógyulásért. Nem lehetett. Szerencsére, azóta már meggyógyultam. Másodszor akkor, amikor 2019. augusztus 10-re (a város kulturális vezetője által adott szabad időpontra) megszerveztem a teljes találkozót Sopronkövesd népes delegációja mellett, kiskövesdi, nagykövesdi, villánykövesdi, nógrádkövesdi és erdőkövesdi részvétellel, majd kiderült, már egy éve foglalt ez az időpont egy nemzetközi fesztiválra. Senkinek nem kívánom azt az érzést, amikor erről a " kis malőrről" értesítenem kellett a hat polgármestert, pedig mindegyik nagyon kedves és megértő volt. Aztán a 2020-as évet kilőtte a COVID, és 2021-ben is sokáig nem tudtuk, mit lehet szervezni és mikorra. De vettem egy mély lélegzetet, nekiláttam, és – az időpont személyes leellenőrzése után – elkezdtem újra szervezni a találkozót 2021. augusztus 14–15-re.

Sajnos kiderült, hogy Nógrádkövesd Falunap, Erdőkövesd pedig a polgármester betegsége miatt nem fog tudni részt venni rajta. Nem volt sok időm, főleg úgy, hogy Mezőkövesd vezetése semmiben nem volt partner. Futottam néhány kört, aztán megkerestem Tállai Andrást, aki most a pénzügyminisztérium államtitkára, és megkértem, képviselje városunkat a protokollrendezvényeken úgy, mint az első idején. Innentől kezdve minden megváltozott, mert ő, ismét mellé állt az ügynek. Megsürgette egyesületük faházainak a felújítását és bútorozását, és bár senki sem hitte igazán – én tudtam, hogy időre elkészülnek. A kollégium miskolci vezetése is ekkor vállalta el a fiatalok elszállásolását, az esküvők miatti megoldhatatlannak tűnő vacsora elkészítését pedig elvállalta a Matyó Kertbarát Egyesület főző csapata, sok fellépő jelentkezett a Gálára, én pedig már bele tudtam préselni a rendezvényt a pénzügyi keretbe.

Eljött a nagy nap, és megérkeztek a vendégek.

A segítségem a rendezvény alatt az a 3 fő színészetis volt, akiket egy-egy delegáció kísérésére kértem meg.

Érdekes, a végére mind a hárman a sopronkövesdiek mellett kötöttek ki! A delegációk bemutatkozásán jelen volt polgármesterünk, dr. Fekete Zoltán is, aki bemutatta városunkat a vendégeknek. A többi település is bemutatkozott, polgármestereik ismertették, amit fontosnak tartottak.

Sopronkövesdet Kecskeméti Szilveszter alpolgármester mutatta be, mivel Fülöp Zoltán polgármester – lánya esküvője miatt – vasárnap csatlakozott hozzánk a hímzőkör kíséretében. Ez így is egy nagyon szép gesztus volt tőle. Sopronkövesd delegációja volt az is, akik a Gépmúzeumban teljes létszámmal képviseltették magukat a Civilek Baráti Találkozóján. Villánykövesd polgármesterével és a mezőkövesdi vezetőkkel lehetett ismerkedni. Sajnos, testvértelepüléseink inkább fürödni mentek vagy focimeccsre. Ekkor kezdtem érezni, hogy az összes település közül Sopronkövesdé a legjobb csapat, a legnyitottabb emberekkel. A régi gépeket, gépindításokat is érdeklődéssel szemlélték. Az alpolgármesterrel, valamint Csigó Géza és Reisz Lajos képviselőkkel sétáltunk vissza a vacsora és a gála helyszínére, közben sokat beszélgettünk, és megmutattam nekik a Hadas városrészt, a matyó parasztházakkal és KisJankó Bori híres hímzőasszony házával.

A gálaműsor érdekesebbnél-érdekesebb produkciókkal volt tele. Két órásra terveztük, de 4 órás lett, mégis sokan mondták, észre sem vették, hogy elszaladt az idő. Sopronkövesd négy olyan produkciót hozott, amik nálunk unikumnak számítanak. A trambulinos-, ugróköteles-, citerás- és pengetős fiatalok színvonalas műsorokkal készültek.

Másnapra maradt a Kövesdek Kupája focitorna. A kezdés előtt megérkezett a második sopronkövesdi delegáció polgármesterük vezetésével, így a sopronkövesdi focisták szurkoló tábora lett a legnagyobb, az összes többihez képest. Nem is csoda, hogy ők vitték el a kupát, nem csak azt bizonyítva ezzel, hogy jól fociznak, de – a szombat éjszaka után – azt is, hogy „ki a legény a gáton”. Az utolsó programon, a stadion megtekintésén is a sopronkövesdiek maradtak ott, én pedig velük, ahogy az ebéden is. Sokat beszélgettünk, és barátilag váltunk el egymástól.

Az utómunkálatok során gondolkodtam el azon, megérte-e nekem, ennyi munka és áldozat árán megrendezni ezt a találkozót. Azt kellett válaszolnom magamnak, hogy igen, megérte. És ezt a sopronkövesdiek miatt éreztem így, akik baráti szeretettel, maximális odaadással és jelenléttel tették igazán értékessé ezt a rendezvényt. Az pedig duplán öröm számomra, hogy annyira jónak találták ezt a kezdeményezést, hogy jövőre ők szeretnék megrendezni a következő találkozót.

És ezt nagyon köszönöm Sopronkövesdnek és delegációjának, a Legjobb Csapatnak!

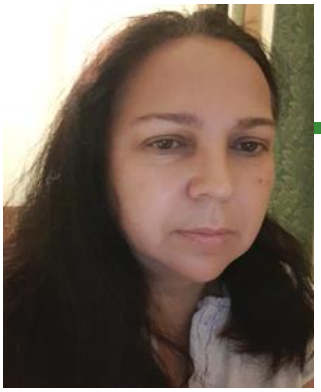

Balogh Éva

Mezőkövesd

Reflexiók, emlékek Alsóbodokról

Alsóbodokra, Sopronkövesd felvidéki testvértelepülésére a kapcsolati háló feltérképezése után nyertem el a részvétel lehetőségét, miután a Sopronkövesdről nem volt elég jelentkező.

Ahogy most visszagondolok rá, elkezdenek kavarogni bennem az érzések, felvillannak az emlékek: Kellemes, közvetlen, barátságos légkör az első pillanattól kezdve. Kedves, vicces "lányok". Döbbenetes meglepetés az ottani polgármester "kis birodalmának" szépségeit és értékét látva. Rendben tartott régi porták. Vicces történetet mesélő öreg néni, és a házából múzeumot csináló aranyos bácsi, aki még úgy is alig tud beszélni zavarában, hogy papírról olvassa a gondolatait. Különleges és finom felvidéki ételek kóstolása (különösen a túrós), látványkonyha-szerűen. Kinyitják nekem az egész iskolát, hogy mosdóba tudjak menni, míg megérkezik a kulcs a rendes mosdóhoz. Tánc és éneklés (Ennyi szépen, tisztán éneklő embert spontán kialakult csoportban még sosem hallottam!) Hideg. Egyedül hazafelé, éjszaka a vadidegen helyen, mégsem félek. Két, egymáshoz sok mindenben hasonlító polgármester. Egyiknek nagyon jó, néha kicsit éles a humora, a másik gyöngédebb, gondoskodóbb.

Pálinka, bor, pálinka, bor, bor, bor, bor. Köszönöm szépen, már nem kérek! Nem, elég volt, köszönöm! Naaaa jóóóó, de csak egy keveset!

Páni félelem az őrülten száguldozó traktoros pótkocsiján. Másnap fejmosás és kibékülés vele, kedves érző szívű ember! Hosszú éjszakai beszélgetés. Kamillával összekapaszkodva, egy rozoga széken állva nézzük a hastáncos produkciót, miközben polgármester vigyáz, nehogy leessünk. Angyaltánc. Gyönyörű kálvária, templom, színpad, és freskó-festő munka közben. Több mint kétórás múzeumi bemutató, ami után helyre kell raknom a térdem. Kipróbálom ezt az ágyat! Milyen lehet, hogy alattam több nyitott kaptárban méhek döngenek, és csak egy szita választ el tőlük? Kamilla szégyenlősen énekel a templomban, utána kicsit vigasztalni kell. Az érzelmek és érzékek orgiája. Megrázó dokumentumfilm az Esterházyakról. (Remélem, senki nem látja, hogy végig potyognak a könnyeim!) Jaj, elfelejtettem beírni az emlékkönyvbe a gondolataimat Esterházy Jánosról! Futás! Zárva! Életemben először támadt apai érzések. (De jó lett volna, ha ilyen lett volna az apám, mint te, Géza! Leszel a pótapukám?) Szóval felejthetetlen élmények!

A hirtelen meghívás miatt úgy mentem el erre az útra, hogy kölcsön nadrágban, kölcsön pulóverben és törölközővel, valamint 3 ajándék sopronkövesdi egyen pólóban voltam egész idő alatt. Úgy éreztem magam, mint egy árva gyerek, a cipőt és zoknit már visszautasítottam, inkább fagyjak meg. Aztán egyszer csak elkezdtem azt érezni, hogy egy vagyok a csapattal, közéjük tartozom! Amikor többször is fölvetik, hogy menjek dolgozni Sopronkövesdre, megszakad a szívem, de viszsza kell utasítanom, mert 20 gyerek – köztük az enyém is – ebben a tanévben még számít rám. Utána is lesz hely – mondják. Jövőre? Megkérdezitek újra?

Hazafelé teljes zavarodottságot éreztem. Nagyon jó volt itt, ebben a szép, barátságos faluban, mindenhol melegszívű, kedves emberekkel körülvéve! Amikor Győrben leszálltam a buszról, szinte elmenekültem, ne lássák, hogy sírok! Mert a szívem egy darabja a sopronkövesdiekkel maradt, és elvitte a busz!

MENYHÁRT ILDIKÓ

ÓVODAVEZETŐ-HELYETTES

Beköszöntött az ősz

Dúdol a szél, szelet kavar, mindenfelé színes avar.
Erdőt díszít ősz, a tarka, paplant keres rigó, szarka.
Páfránypárnán sünfiókák, odúikban csöndes rókák.
Sehol virág, sehol ember, közelít álmos november."

Az őszi időszakban nemcsak a természet kínálta színeit óvodásainknak, hanem sok érdekes tevékenység, kirándulás és program színesítette életünket.

Szedtünk szőlőt, almát, diót, betakarítottuk magaságyásaink terményeit, szántottunk, fát ültettünk. Kirándultunk az Agghegyre és jártunk a Cifra hídnál. Részt vettünk a KÖN rendezvényein. Volt az óvodában színházi előadás, koncert, és a Tájházban többször kinyílt a mesélő tulipános láda is.

Nagy élmény volt a helyi Tűzoltóságon tett látogatásunk. Nyáron tűzoltóink jöttek el az óvodába és szivárványt varázsoltak nekünk a levegőbe, most építve tovább a jó kapcsolatot, bekukucskálhattunk az ő életükbe. Megnézhettük a teljes tűzoltó bázist, a garázst, a pihenő helyiséget, étkezőt. Az oltáshoz használt felszerelések, eszközök és járművek bemutatása sem maradt el, így teljes volt az öröm gyermekeinkben. Ezt az élményt egy rajzpályázat kapcsán meg is örökítettük, és az elkészült munkákkal neveztünk. Az eredmény ugyan még várat magára, de az biztos, hogy ezentúl egy óvodás sem riad meg a sziréna hangjától, hiszen tudja, mindez csak azért szól, hogy a segítség hamarabb eljusson oda, ahol nagy a baj. A fiúk közül többen tűzoltók szeretnének lenni, mivel megtapasztalták, hogy kedvesek, segítőkészek és bátrak is. Szent Flórián, a tűzoltók védőszentje segítse és védje őket áldozatos munkájuk során! Szobra a templom kertjében megtalálható.

Másik emlékezetes kirándulásunk a Muck területén nemrég átadott Erdő Háza Ökoturisztikai Központba volt. Nagycsoportos óvodásainkkal ide külön autóbusszal érkeztünk. Bár az időjárás nem kedvezett a programnak, gyermekeink kedvét mégsem vette el attól, hogy a fahídon sétálgatva szemügyre ne vegyék a Soproni Parkerdő állatvilágának egy részét. Őzeket, gím és dán szarvasokat, vaddisznót, nyulat és erdei madarakat láttunk, a többi állat bevackolta magát száraz helyre az eső elől.

A kiállítóteremben interaktív módon lehetőségünk nyílott az ismeretszerzésre, a vadász felszerelésének tanulmányozására és egy igazi les tetejéről arra is, hogy a magasból vegyük szemügyre a kiállítás által bemutatott erdei ökoszisztémát. Erdészeinket, vadászainkat szent Hubertusz védi és segíti őket, hogy megőrizzék az erdei természet és közjólét harmóniáját.

A napokban megkezdődtek az óvodaudvar bővítésének munkálatai. Érdeklődéssel figyelünk mindent, hiszen sokan fáradoznak azért, hogy mire a tavasz festi be színes ceruzájával körülöttünk a világot, nagyobb óvodaudvaron kergetőzzön, kacagjon a Nefelejcs Óvoda gyermekcsapata.

Bánfi Tünde

KÖN, avagy a Zöldszívű falunap

Magyarországon 1999-ben indult útjára a Kulturális Örökség Napjai elnevezésű programsorozat, amelynek országos alapgondolata a kulturális örökségek védelmét hangsúlyozta. Sopronkövesd településének élen járó aktivistái 14 évvel ezelőtt csatlakoztak e nagyszabású rendezvényhez azzal a nem titkolt szándékkal, hogy a múlt emlékeinek felidézésével, szépségének megismertetésével, a jelenbe történő átültetésével erősítsék összetartozásunkat, településünkhöz való lojalitásunkat és ösztönözzenek bennünket új értékek teremtésére, megmutatására is. A mai napig ezzel a mögöttes tartalommal állítják össze – a művelődni és szórakozni vágyó közönség számára – bőséges, színvonalas programkavalkádjukat.

Az életünk, a mindennapjaink szerves részét képező kultúra a szó minden összefüggésében képviseltette magát településünkön 2021 szeptemberének 3. hétvégéjén, mintegy 48 órába sűrítve. Megannyi színvonalas kulturcsemegében lehetett részünk, amelyek minden érzékszervünket elkényeztették. Szemet gyönyörködtető festmények, vallási és természeti témájú fotók, keresztszemes hímzések, gobleinek, meseszerű fafaragások varázsoltak el bennünket. Hallószervünknek kedveztek a színvonalas zenei koncertek, népművészeti előadók, jazz formációk, valamint a helyi kulturális egyesület népzenei és néptáncos produkciói. Ízérzékelésünket és szaglásunkat többféle rétes, bécsi kávé, sütemény, szőlő és must, tea-, szörp- és lekvárkülönlegességek zamatával és illatával tehettük próbára. Tapintásunkat klasszik Ladák, határőr relikviák és airsoft fegyverek simogatásával finomíthattuk.

Nevetőizmainkat közkedvelt humoristák dolgoztatták meg. Gyermekeink arcát a hagyományőrző játékpark, a bábelőadás és koncert, továbbá a kishuszár tábor és a táblacsoki készítés, mint interaktív szórakozási lehetőségek tették mosolygóssá. Felnőttként gyermeki énünket bontakoztathattuk ki a társasjáték-sarokban. Végül a hétvége eseményeinek záróakkordjaként hangulatos gitárzene kíséretében melengethettük meg szívünket az esti tábortűz lángjai körül.

Mint ahogy a fent felsoroltakból is kiderül, Sopronkövesden újra elérhető volt mindaz, ami a kultúrát képviseli, hiszen – Spiró György szavaival élve – „A kultúra nem valami fennkölt dolog, nem a messzi magasban kevesek számára rezgő délibáb, hanem a mindennapi élet szerves része."

Örömmel voltam aktív részese a helyi kulturális eseményeknek.

„Nézni, gyönyörködni valami szépben…”

Gerendás Norbert neve nem ismeretlen Sopronkövesden, hiszen a kezdetektől oszlopos tagja a sopronkövesdi fafaragó tábornak. A szlovákiai Szentpéteren élő fafaragó művész keze alól számtalan érdekes alkotás került ki az évek alatt. Az alkotó, a munkái közül különösen büszke „Az ördög hegedűje” című alkotásra, de nagyon szerette faragni a „Nyissuk meg hitünket a világnak” című alkotást is, amely a sopronkövesdi templomkertben találta meg méltó helyét. Szívének nagyon kedves volt a „Táncoló nő” és a „Hitünk kulcsa” alkotása is. – *Kicsit maximalista vagyok, sohasem vagyok elégedett a munkáimmal, mindig kell valami több, mindig kell valami kihívás. Többek között ezért szeretem Sopronkövesden a fafaragó tábort, a KÖN rendezvényt is, új dolgokat alkotunk, minden évben újat találunk ki, valami szépet, valami érdekeset, valami sokat mondót vagy éppen valami mókásat a gyerekeknek. Hihetetlenül jól érzem magam ott, ez emberek fantasztikusak, vendégszeretők, és én minden évben alig várom, hogy visszatérhessek ide* – tette hozzá Gerendás Norbert.

Nagyon jó hangulatú délelőtt volt Sopronkövesden

Remek ötlet volt a zenés ébresztő a Csepel teherautó tetejéről! A gyerekek teljesen odáig voltak, együtt énekelték velünk a Vuk dalát is. És a falu lakossága is kíváncsian figyelte a nem mindennapi zenei csemegét. Délidőben pedig egy exkluzív helyszínen adtunk koncertet, ahol együttesünk nem kis rugalmasságról tett tanúbizonyságot! Hiszen az eső éppen csak el nem mosta az előadásunkat, mire az egész színpadot és technikát perceken belül átvittük egy fedett tároló alá, ahonnan ismét felszabadultan tudtuk tovább szórakoztatni a lelkes és egyben türelmes közönségünket.
Nagyon kedves közösségét ismerhettük meg Sopronkövesdnek, és természetesen szívesen látogatunk vissza a jövőben is, ha alkalom nyílik rá újra zenélni egy koncerten vagy rendezvényen.
Köszönjük még egyszer a lehetőséget! Végül pedig szeretném kérni, hogy az újságban leadott anyagról egy linket vagy valamilyen hozzáférést köszönettel vennénk!

Szalkay Dávid
Jazzformers

Szívesen jövünk máskor is

A Local Vintage Company zenekar 2018 januárjában alakult. Zenei stílusukat swing határozza meg. A 20'-as évektől a 60'-as évekig játszák a népszerű swing dalokat. A tradicionális, klasszikus swing mellett napjaink ismert popzenei slágereit is áthangszerelik, illetve a magyar retro slágerek átiratait és saját dalaikat is műsorra tűzik. A zenekar tagjai klasszikus illetve népi zenészek, színművészek, előadóművészek, és gyakorlott színpadi emberek. – *Szívesen zenéltünk Sopronkövesden. Az idő kicsit hűvös volt, de ez nem szegte kedvünket. Korábban már voltunk egy kisebb zenekarral a Lajos majorban is, ahol egy pokrócos, piknikkosaras rendezvényen zenéltünk. A KÖN-re nagyobb létszámmal jöttünk és igyekeztünk minden korosztály számára ismert dallamokat hozni. Kedves volt a fogadtatás, hálás a közönség, szívesen jövünk máskor is* – mondta ***Szabó-Szénási Diána*** a zenekar egyik tagja.

Lövői Gergely

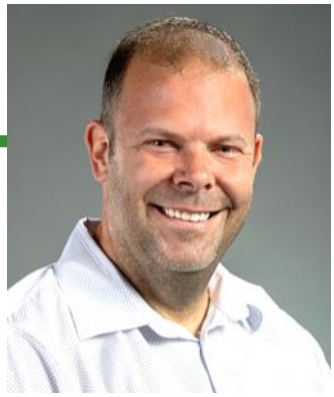

Fröccsterasz az Agghegyen

Régóta terveztük, hogy egy rövid cikkben bemutatkozunk, ahogyan a településre költöző új lakók is teszik az újság hasábjain. Ugyan mi nem a faluba költöztünk, hanem az Agghegy központjába, ahol az elmúlt években zajló területrendezés egyes fázisaival biztos feltűnést keltettünk.

Több szálon is kötődőm Sopronkövesdhez, pedig tősgyökeres lövői vagyok. Első komolyabb kötődés 1998-ban alakult ki, amikor az itt működő üzemben helyezkedtem el, majd 2010-ben ismertem meg a feleségemet, Barbit, aki tősgyökeres sopronkövesdi.

Az Agghegyhez való kötődés 2013-ban kezdett kialakulni, amikor első kutyánkat még apró kölyökként ide hoztuk sétálni. A gyakori séták alkalmával fogalmazódott meg bennünk, hogy milyen jó lenne itt egy saját kis birtok! Nem sokára 2015-ben az álomból valóság lett, amikor a kápolna közelében elterülő, akkor még áthatolhatatlan bozótos területet megvásároltuk, rajta egy beton építménnyel. Akkor még mi sem tudtuk, hogy mennyi munka vár majd ránk, de mostanra úgy érezzük, a nehezén már túl vagyunk. Mára sikerült egy pihenésre alkalmas, ugyanakkor a panorámát nem zavaró helyet kialakítani. A kialakítás annyira jól sikerült, hogy az épület feletti füvest terület egy fotó pont lett a parkba járó kirándulók részére.

Kanyarodjunk vissza, hogy miért is Fröccsterasz?

Az ötlet pontos eredete egy lombhullató túra alkalmával Fülöp Zoltán polgármester úrtól származik, aki a pince felett állva mondta .... „Milyen jó lenne itt egy fröccsterasz KÖN napon!"

Ott, akkor még nem is sejtettük, hogy ez így lesz.

Ahogy teltek a napok érlelgettük az ötletet, hogy valóban milyen hangulatos lenne és egyre komolyabban kezdtük tervezni. Majd az ötleteket megosztottuk barátainkkal, akiknek aztán több sem kellett, máris mellénk álltak. Egyik ötlet jött a másik után, amiből is összeállt a díszlet és a technikai háttér. Célunk volt, hogy egy színvonalas, helynek megfelelő stílusban valami olyat alkossunk, amire a látogató azt mondja, hogy ezért érdemes volt eljönni.

A rendezvény két napja alatt sokan megfordultak és nagyon kellemes beszélgetéseknek lehettünk részesei. Sőt meg kell említenem, hogy szombat éjszaka egy kisebb katonai alakulat is „megtámadott" minket puskaropogás és motor zúgás kíséretében, de szerencsére némi fröccs és pálinka elfogyasztásával sikerült lefegyverezni a csapatot, akik másnap már békével tértek vissza a csata helyszínére.

Barátainktól kapott rengeteg segítséget köszönve a fröccsterasz a Jóbarátok Fröccsterasz nevet kapta.

Több helyről érkezett kérés, hogy „Ugye lesz folytatás?" Terveink szerint igen és még színesebb lesz.

Sopronkövesd, megér egy próbát!

Hajasné Guczogi Helga

Bölcsődevezető

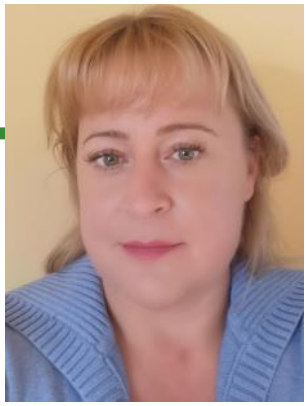

Bölcsődei hírek

Donászy Magda: Karácsony

Karácsonyfa, Karácsony,
Ezüst dió zöld ágon.
Csilingelő csengettyű,
A fenyőfa gyönyörű.
Csillagszóró, gyertyafény,
ég a fenyő ünnepén.

A bölcsődei beiratkozáskor örömmel tapasztaltuk, hogy több kisgyermeket írattak be, mint ahányan elballagtak. Ezért ahhoz, hogy mindenkit fogadni tudjunk a fenntartó segítségét kértük. Az ő döntésüknek köszönhetően a Szitakötő csoportot 5 főről 8 főre bővítettük.

Ebben az évben elbúcsúztunk 7 kisgyermektől, akiknek kívánunk nagyon boldog óvodás éveket. Helyettük 9 kisgyermeket fogadtunk. A gyerekek általában hamar beilleszkednek a csoportba, de néhányan még nehezen búcsúznak el a szüleiktől.

Október végén töklámpást faragtunk a gyerekekkel, ami a bejárati ajtó mellett védelmezett minket.

A bölcsiben a gyerekekkel megtanuljuk a hónapok és az évszakok nevét és jellemzőit. Megbeszéljük, és megtapasztaljuk, mi történik ősszel a természetben. Sétáink során rácsodálkozunk a természet szépségeire, megcsodáljuk az őszi falevelek sokszínűségét. Márton nap alkalmából feleleventettük Szent Márton legendáját, libás dalokat énekeltünk és lámpást készítettünk.

A téli időszak mindenki szívét melengeti, a bölcsődében is készülünk az ünnepekre, ami a gyermekeket hihetetlen izgalommal tölti el. A családról beszélgetünk, s hogy ki, miért várja az ünnepeket. Megírtuk a Mikulásnak a levelet. Minden kisgyermek elárulta, hogy mire vágyik. Az ünnepvárás időszakában közösen feldíszítjük a csoportszobát. Díszeket készítünk a karácsonyfára, barkácsolunk és mézeskalácsot sütünk.

Kedves olvasóinknak örömteli ünnepi készülődést és áldott, békés Karácsonyt kívánunk!

Nagy Bandó András: Karácsonyi dal

Kis karácsony, nagy karácsony,
zöldfenyőfa ünnep.
Mennyi csomag itt is, ott is,
angyalok ha jönnek.

Lila, vörös, kék és ezüst,
rózsaszín és sárga
szalag köti körbe, vagy egy
aranyból font spárga.

Egyiket a szekrény rejti,
másikat egy láda,
nincs is olyan a családban,
aki rátalálna.

Apró aranycsengő csendül,
fölhangzik egy dallam,
szikrát vet a csillagszóró,
énekelnek halkan.

FEHÉR ALEXANDER

ALSÓBODOK/SZLOVÁKIA

A Zobor-hegy alól az Agghegy alá

A testvértelepülés kifejezés érdekes romantikáját adja az elmúlt évtizedeknek. Már sok-sok éve voltak testvérfaluk, testvérvárosok, évente összefutottak egyszer-kétszer, bratyiztak, koccintottak a nagy barátságra, aztán hazatérve amonnan ki-ki belesüllyedt a mindennapok rászabott gondjaiba. Így az embernek akár előítélete is lehetne, és talán csak az ellenpéldák írják át e közhelyértékű gondolatokat. Alsóbodok és Sopronkövesd közeledését ma már szinte törvényszerűnek látom, ha nem négy éve, akkor később, de mindenképpen találkoznia kellett a két településnek. Fátum? Ki ennek a megmondhatója ... Mindkét település szinte azonos nagyságú, nyelvek és kultúrák határán keresi önazonosságát, tenni akaró derék emberek lakják tele ötletekkel. Mindkét községre ráillik, hogy nekünk a kultúrát nem kellett másoktól ellopni, megelégedünk azzal, amit a jó Isten ránk bízott, és hisszük, erőt is ad ahhoz, hogy könnyű-nehéz keresztjeinket elvigyük. És ha már úgy érezzük túl nehéz, megsegítjük egymást. Hiszen testvérek vagyunk. Testvértelepülések.

Számomra a kapcsolatteremtés pillanata némileg elmaradt. De nem úgy estem a krédóba, mint Pilátus, hanem itt a Credo kereste meg Pilátust. Meg Paulisz Marián Polgármester Úr. Augusztus elején együtt táborozhattunk néhány kövesdi rátermett gyerekkel és vezetőikkel a bodoki Nyárak erdőben. Kedves Vendégeink gyorsan feltalálták magukat, hiszen a „zöldszívű falu" képviselőinek nem volt idegen érezni a természet simogatását, a Nap balzsamozását és meghallani a természet kakofóniás hangjainak szimfóniáját. A játékból tanult környezetvédelem jegyében zajlott a három napos tábor, bár több nyelv eklektikája és legalább két ország (*sic!*) hada elegyesült egymással, ha már határgyártó kisiparosok (*sensu* Dobos László felvidéki író) emeltek – próbáltak emelni – egy nyúlgátat közénk.

Alig vártam a napot, hogy feleségemmel, Ivivel együtt csatlakozzunk ahhoz a kisebb misszióhoz, amely egy meghosszabbított hétvégére indult a hűség városának közelében fekvő, festői táj ölén nyugvó Sopronkövesdre. Lassan a Zobori-hegyek jellegzetes bakhátas gerincének sziluettje elveszett a horizonton, a bátrabb térformák ellaposodtak, enyhültek az élesebb körvonalak és belevesztünk a síkságba. Duna, Fertő-tó és újra dombok, de immáron Kövesd határában. Agghegyalja, végállomás. Nincs rá válaszom miért, de otthon éreztük magunkat. Bár itt másképp néznek ki a nyeregtetős házak oromzatai, mint mifelénk, a magyar nyelvet is másképp veszik nyelvükre a tisztes kövesdiek, mégis az ősi megnyugvást éreztem. Éreztük. Nem sok időnk volt meditálni, kimentünk a Piactérre, de nem az adok-veszek kofáskodás szándékával, hanem hogy élvezzük a Makadám zenekar koncertjét, a pedagógus-festő-grafikus-zenész Vértes Kornél épülő-romboló homokkép vetítéssel egybekötött hegedűműsorát (a felvidéki Kassák Lajos után szabadon: romboljunk, hogy építhessünk!), és a kövesdi dívák felejthetetlen hastáncbemutatóját, amelyhez jól dukáltak a kövesdi hegy levéből leszűrt fröccsök. Kedvünkre volt, hogy itt is a jó bort szeretik. A tábortűz mellett és azon túl folyt beszélgetések a régi-új barátokkal éjbe nyúltak, nem sok idő akadt pihenésre. Annál nehezebb volt a másnapi ébredés. Mégis szinte mindenki ott volt a szakmai előadásokon, ahol megismerkedhettünk azokkal a nemzetközi együttműködési programokkal, amelyekben Kövesd is szerepet, de főleg munkát vállalt. Fülöp Zoltán Polgármester Úr és Csapata (ez nem a Pál utcai gittegylet naplója, csupa nagybetűvel írom) derék munkáról tett tanúbizonyságot és bizony magasra emelte a lécet. Kivesézték még a környezetvédelem fontos kérdéseit-feladatait és a majorkultúra lehetséges feléledését, illetve mi is elmondhattuk kihívásainkat, megoldásainkat.

Még sokáig cseréltük volna az eszmét, de a *tízujjnyaló* fincsi és kényeztető, művészi igénnyel elkészített, rusztikus ebédkompozíció után (miért ízlik másképp a magyar kenyér, mint a miénk odahaza?) átvonultunk a Homokluk környékére. Útközben az ügyesebbek még belestek a tájházba is. Értékes volt ez az időutazás és elégedetten nyugtáztuk, hogy bár vannak eltérések, de számos kiállított tárgy és berendezés akárha bodoki lett volna. Aztán a Homokluk környékén megismerkedtünk az őstermelők pazar és – újra ismételnem kell – finom, finom, finom kínálatával. A kézműves sört sem lehetett kihagyni, és a aki még mindig bírta a strapát belekóstolhatott sütiviadal kuglófvarázsaiba. Bevallom, útravalót is vittünk-vettünk a sátrakból, hogy otthon is elmondjuk: srácok, ezt kell, így kell! Az interaktív, de főleg szórakoztató gyermekműsor, majd a gitáros slágerek után a Szomszédnéni Produkciós Iroda szembesített a mindennapok iróniájával. Tükröt állítottak elénk és mit tagadjam: magunkra ismertünk! Aki még mindig tobzódott az energiákban és érdeklődésekben, az egy már szinte valószínűtlenül békebeli, csergő-zörgő, de kitartóan baktató Csepel teherautón tehetett egy kört a szépen renden tartott szőlőhegy lankáin vagy zöldfuthatott és futott is egy kört a megadott útvonalon. A bodokiak is kivették részüket a megmérettetésben, pedig csak egész ritkán futunk nemzetközi mezőnyben. Megnéztük a szögesdrótot, amely a határsávot őrizte. Ki elől? Majd hanyag eleganciával lezártuk ezt is és az átvett pokrócokon lábnyújtva piknikeztünk a fonott kosarakból, hogyan másképp: kellemes zene mellett. Csúszott a szaftos kaja, öblített a bölcselkedésre hívogató borocska, pattogott a tábortűz. Aztán jött a *harddejsznájt*, az egy nehéz nap éjszakája.

Kellemesen elfáradva, másnap reggel Cseke Szabolcs meditációs zenéje ringatott más dimenziókba, künn a kertben beleolvadtunk a madárdalos tájba és újra találkoztunk önmagunkkal, utunk során nem először. Szabolcs keze a handpan nevű szokatlan zenedobozon szelíd hangokat küldött fülünkhöz, és vele együtt énekeltük: *Elfogadom magam, elfogadlak Téged, hálás vagyok a pillanatért.* Biztos vagyok benne, hogy ott akkor mindannyian hálásak voltunk. És nemcsak a pillanatért. Az már csak érdekes adalék, hogy a bodokiak, kiknek zöme először látott handpant, Kazinczy útmutatásain felbuzdulva elnevezte ezt a furcsa szerkezetet „teknősbékának". Azóta is így emlegetjük. Még megöleltük vendégfogadóink Kövesden maradó részét és útra keltünk – de nemhogy haza (nem is sietett közülünk senki), hanem a Polgármester Úr és Csapata Nagycenkre vitt bennünket, hogy főt hajthassunk a Legnagyobb Magyar előtt. Megható volt, többünknek régi álma valósult meg. A legendás hársfasor némán hirdeti ma is a dicső nemzetség nagyságát, csak halk

imával járja az ember ezeket a helyeket. Itt történelmet írtak. Csöndben lépkedjünk, ne zavarjuk a hely szellemét! Vagy inkább kiáltsunk, hogy hé, ébredjetek Széchenyi atyafiai, újra tenni kell, munka van itt kicsinek, nagynak, Dunán innen és túl egyaránt, rendezzük rendezni való ügyeinket, hiszen van itt elvarrni való szál bőven! A vonatpark pöfékelő masinája zakatolva indult valahová, Isten útjai kifürkészhetetlenek. A sínek olykor elágaznak, hogy majd másutt összefussanak. Mint mi. A kastély terasza, ahol elfogyasztottuk az *utolsó ebédet*, már a tervezgetések, a jövőszövés szellemében zajlott. Igen, újra azt éreztük: nincs itt vége semminek, újra kezdünk, hogy teremtsünk! Az már csak egy kedves adalék, hogy útban hazafelé az egyik kislány a töltőállomáson ajándékba egy aranyos teknősbékát választott. Ne is firtassuk miért, olyan friss volt még minden és ki a megmondhatója, hogy kiben mi maradt meg ebből a gyönyörű hétvégéből?! Csak az a biztos, hogy mindenkiben megmozdult valami. És ez sem kevés. A közös projekt célja identitásunk jobb megértése és az abból való táplálkozás, illetve lehetőségeink kiterjesztése a *milyenségünk* mentén.

Nem sokkal később már Bodokon fogadhattunk Benneteket, megnyitottuk hagyományos udavarainkat és megnyitottuk pincéinket. Az ilyen vendég értékes. Isten hozzon Titeket Kedves Kövesdiek újra és újra, hozzatok nekünk híreket, hogy áll még Magyarország, hogy az emberek nem csüggednek.

Talán tévedtem Cenken, talán nem igaz az, hogy kevés az arató, hogy nincs marokszedő, aki a kövér kalászok kévéit betakarítsa. Mi is tesszük a miénket, Ti is a Tiéteket és immáron mindketten a Közöset. Együtt könnyebb. Köszönjük a szép hétvégét, a megnyílt lélekszíveket, a szeretettel kinyújtott kezet. Ti is fogadjátok a miénket! Sok még a közös tennivaló!

KELEMEN DÁVID

HELYTÖRTÉNÉSZ

Múltidéző

Mai rohanó világunkban számos gyors, kényelmes utazási lehetőség közül választhatunk. Ez azonban nem volt mindig így. Őseinknek, elődeinknek évszázadokig be kellett érniük a lóháton történő utazással és az állati erővel vont járművekkel, elsősorban szekerekkel. A közlekedés történetében jelentős áttörést a gőzmozdony feltalálása és a vasút kiépítése hozott. Az alábbiakban Sopronkövesd vasúti megállóhely történetéről olvashatnak a kedves Olvasók.

A Sopron–Kanizsa közötti vasúti közlekedést 1865. szeptember 20-án indították meg. A vasútvonal kiépítésekor Sopron és Szombathely között csak Zinkendorf (Cenk), Schützen (Lövő), Bück (Bük) és Acsád községekben hoztak létre állomást, a Kövesd és Lózs közötti útátjáróhoz pedig szabványos déli vasúti őrházat építettek. Az ebben lakó vasúti őr egyéb szolgálati teendői között az útátjáró sorompóját kezelte. Kövesd megállóhelyet 1900-ban vagy 1902-ben a 31. számú őrháznál alakították ki, és a megállóhely peronján szolgálati bódét is építettek. Ez volt a jegykiadóőr szolgálati helye, s annak a peronra néző ablakán adta ki a menetjegyeket.

Amikor az I. világháború előtt Sopronkövesd megállóhelyet megálló rakodóhellyé szervezték át, a személyzeti létszámot is növelték. Az őrházat váróteremmel bővítették: a pályaőrnek a vasúti pályára néző szobáját alakították át váróteremmé, annak helyébe pedig az épületet, az úttal párhuzamosan megtoldva, új lakószobát építettek. A kiadóőrhelyettesnek és családjának is ide építettek új lakást. Az ötvenes években az utasforgalmi helyiségeket a vágánnyal párhuzamos szárnyban helyezték el. A régi épületet a szolgálati lakások kivételével 1968-ban építették újjá, nagyrészt társadalmi munkával.

1974. május 26-án megszűnt a kocsirakományú áruforgalom (felszedték az ún. rakodóvágányt), azóta Sopronkövesd megállóhely. A vasútvonal üzemeltetését 2003-ban a MÁV-tól a GySEV vette át. Egy évtizeddel később lebontották a várótermet és a szabványos kettős melléképületet. (A régi szolgálati lakások továbbra is megmaradtak.) Egyúttal felújították a peront, amit térkővel burkoltak. Váróterem helyett várófülkét helyeztek el, később pedig elektromos jelzőrendszert és kerékpártárolót alakítottak ki.

Források: LOVAS Gyula: 125 éves a Sopron-kanizsa vasútvonal 1865–1990. Szombathely, 1990. 25., 45., 145., LOVAS Gyula: A bakterház. MÁV, Budapest, 2003. 156.

Játék

Ismerd fel!

Az alábbi képen egy apró részlet látható egy sopronkövesdi látványosságról. Ha kitaláltad, melyik nevezetességünket ábrázolja, küldd el a megfejtést a kovesdihermesz@gmail.com címre, vagy a 30/308-6375-ös telefonszámra, legkésőbb 2021. december 31-ig. A helyes megfejtők egy ajándéksorsoláson vesznek részt.

Előző játékunk szerencsés nyertese: **Rákóczi Ferencné**

Gratulálunk!

Kazinczy Péter

kertész

Kövesdi kertész

Az eukaliptusz

Az eukaliptusz *(Eucalyptus)* a mirtuszfélék *(Myrtaceae)* családjának több mint 700 fajt számláló nemzetsége. Ezek Ausztráliában és Tasmániában őshonosak. Túlnyomó többségük örökzöld, de tíz, Ausztrália északi részén élő faj a nyári forróságban elhullatja lombját.

Tudományos nevét Linné a görög **ευ,** „jól”, és **καλυπτος,** „elrejtve” szavakból származtatta arra utalva, hogy bimbóit rügysapka borítja – ez eleinte elrejti a virág részeit, amikor eljön a virágnyílás ideje, a fedőlap lehullik, és dús nyalábban előbukkan a porzók színpompás tömege. Az eukaliptusz fajok döntő többségét madarak porozzák be, márpedig a madarak szaglása gyönge, épp ezért az eukaliptusz virágainak szinte alig van szaga – a madarakat a látvány vonzza. A növény apró magjait a fordított harang alakú, 2–3 cm-es toktermések kiszáradása után a szél szórja szét.

Hamvaskék vagy hamvaszöld levelei a fiatal hajtásokon levélnyél nélküliek, szárölelők. Az idősebb levelek lándzsásak, megdörzsölve vagy szétmorzsolva jellegzetes illatot árasztanak.

Hosszú, keskeny levelei függőlegesen csüngenek a hajtásokról úgy, hogy élükkel forduljanak a Nap felé, ezért erdei jóformán árnyéktalanok, burjánzik bennük az aljnövényzet.

A golyós eukaliptusz (lázfa, *Eucalyptus globulus*) egyéves korában már három méteres, ötévesen 10–15 méter magas, törzsének átmérője pedig eléri a 20 cm-t. A harmincéves eukaliptusz akkora, mint hazánkban a kétszáz éves tölgy. Egy hektár eukaliptusz erdő húsz év alatt 800 köbméter faanyagot is adhat – más fák ezt a mennyiséget 100–120 esztendő alatt állítják elő.

A fagyokat legtöbbjük rosszul viseli, de vannak hidegtűrő fajaik is: a tasmániai havasi eukaliptusz *(Eucalyptus gunnii)*, az ausztrál havasi eukaliptusz *(Eucalyptus niphophila)*, és a cserjés eukaliptusz *(Eucalyptus coccifera)* – megközelítőleg 15 °C-ig fagytűrő, ezért ezek a fajok a magyar kertek egzotikus díszei lehetnek, ezen kívül, a kellemes eukaliptusz illat a szúnyogokat és a legyeket is távol tartja.

Levele a koalák egyetlen tápláléka. A koala (a bennszülöttek nyelvén: „vizet nem ivó”) nemcsak éhségét, de szomját is ezzel csillapítja. Sosem iszik: elég neki a levelekben talált nedvesség, ami nem is csoda, hiszen hatalmas gyökérrendszerével egy hektárnyi eukaliptusz erdő 12 ezer tonna vizet is fölvesz a talajból egy év alatt.

A fajok többsége fontos haszonfa. Egyesek fája tömör, súlyos keményfa, még a tölgyénél is keményebb. A farontó bogarak nem károsítják és alig korhad, ezért előszeretettel használják cölöpnek, telefon- és villanypóznának, építenek belőle hajókat. A legértékesebb fajták fáját ausztráliai mahagóni néven forgalmazzák.

Az *Eucalyptus globulus* azért kapta a „lázfa” nevet, mert meghűlésekre használatos illóolajat termel. Az illóolajok kivonásához vízgőzzel desztillálják a fiatal ágakat és leveleket. Olaja a benne található cineol nevű hatóanyagnak köszönhetően antiszeptikus, nyákoldó és hűsítő hatású, kiváló köptető, görcsoldó. Légúti megbetegedések kezelésében inhalálásra, a fogászatban szájöblítésre használják. Ezzel készül a torokfájásra használatos eukaliptuszcukorka is. A cineolnak köszönhetően az eukaliptuszolaj baktériumölő hatása vetekszik a karbolsavéval. Bizonyítottan hatékony sebek, kelések, légzőszervi- és bőrfertőzések kezelésére, valamint lázcsillapításra. Az illóolaja azon kevés illóolajok közé tartozik, amelyek a vírusokat is ölik (ilyen még a teafa illóolaja is), ezért a XIX. században még fertőtlenítésre is használták.

Az eukaliptuszt mint gyógynövényt főként megfázás, meghűlés esetén érdemes alkalmaznunk, azonban fontos tudni, hogy két évnél fiatalabb gyermekeknek, várandós vagy szoptató nőknek nem szabad adni.

MIHÓCZA LÁSZLÓ

Egy sopronkövesdi honvéd II. világháborús naplója

Befejező rész

Ide Dániába nem ért el a háború szele, a füstölt hal mellett sütemény és csoki is jutott, reggelire tej kaláccsal, régen volt ilyenbe részem! A határnál a dán vonatról német vonatra szálltunk, a sík német tájakon zöldellő vetések és hatalmas gyárak váltakoztak. Magdeburg majd Lipcse következett, itt magyar katonaszerelvénnyel találkoztunk. Mivel Berlinben nem volt hely a kórházban, visszamentünk Lipcsébe, ahol egy volt iskola volt a kórház és csak a súlyos betegeknek jutott hely, én a német barátommal az ő falujába kerültem. Előtte Hamburgnál a közeli frontról jövő katonák elmondták, hogy csak 10 százalék éli túl a frontharcokat. A vonaton utazott velem a budapesti rádiótechnika igazgatója, akivel levelet küldtem haza, mivel ő Szombathelyre utazott. Deggendorf a falu neve, ahová a német barátom lakására megérkeztünk, külön szobám is volt. Az itteni laktanyában magyar katonák szálltak meg, többször meglátogattam őket. A németek mindenhol szorgalmasan dolgoznak, a réteken, a gyárakban a nehéz munkáknál is a nők helyettesítik a férfiakat, nem csüggedtek a háború 6. évében sem. Pár nap után bekerültünk a helyi kórházba, külön szobánk és ágyunk is volt. Otthon már négy hónapja nem tudnak rólam, remélem az elküldött levelem hazaér, mivel naptáram sincs, azt se tudom, mikor van húsvét.

1945 tavasza Deggendorf kórház: kinézve az ablakon két fehér ruhás lányka gyertyával és koszorúval a fejükön biztos, hogy körmenetre ment, tehát ma van nagyszombat. A magyar katonaság is a körmenetre vonult ki a laktanyából, fájó szívvel néztem őket! Salgótarjánból jött menekültekkel is találkoztam, az itteni gyárban dolgoznak, velük többször tudtam beszélgetni. Néha moziba is eljutok, ahol szintén találkoztam magyarokkal, tőlük tudom, hogy most ért a front Kövesdre, ettől még jobban aggódok az otthoniak miatt. Ahogy várható volt a kórházból mennem kellett, egy magyar motoros alakulathoz kerültem a szomszéd faluba, a szállásunk egy volt gyár raktárába volt. A már elültetett, földből kikapart krumplit ettük, a front egyre közeledett, így került ide egy magyar honvéd. Ő négy hónapig Hegykőn lakott, tudott róla, hogy Kövesd is orosz kézre került, és hogy a Kultuszminisztérium előzőleg Kövesden állomásozott. Biztosra vette, hogy az én levelem már nem érhetett oda. Idővel a front testközelbe ért, megjelentek a repülők minden nap, és a 2 km-re lévő Deggendorfot bombázták. Mi a bombázott helyekre gyűjteni mentünk, legfőképpen élelmet. A civil lakosság már kimenekült a hegyekbe, a parancsnokunk kiadta az utasítást, senki ne harcoljon az amerikai csapatok ellen, hanem simán adja meg magát, úgy ahogy jónak látja!

Az egész gyár területén, ahol el voltunk szállásolva, már csak mi lézengtünk néhányan, a tüzérségi tűz 50 m-re szorított össze bennünk. Két tűz között bementünk a raktárakba és rengeteg csokit, tojást találtunk, meg príma konyakokat, és nem törődve a golyózáporral a szobánkba mentünk, ekkor rúgtam be az életemben a legjobban. Erős tűzben sikerült kijutnunk autóval a két km-re harcoló társakhoz. Nagyon örültek az élelemnek, hát még a konyaknak. Lent az úton már amerikai gépkocsik jártak. Mi páran fehér zászlóval lementünk és jelentkeztünk az egyik autónál. Két amerikaival visszamentünk a hegyekbe, ahol a többiek is megadták magukat. Lent a faluban mindenkit megmotoztak, az értéktárgyakat elvették.

1945 április 27-e péntek volt és fogoly lettem! Másnap szakadó esőben mintegy 25 ezren gyalogosan értünk egy 20 km-re lévő tanyára, az éjszakát egy lóhere földön állva csurom vizesen töltöttük. Ez így ment még 3 napig, mire végre egy pajtába zsúfoltak össze bennünk. Másnap néger sofőrök vezette autóra raktak bennünk, a hátizsákunknak már csak a fejünk tetején jutott hely, és innen a 80 km-re levő Janahofba vittek bennünk egy vizes rétre.

Most december 27-e van, közel fél éve már nem írtam a naplómba. Itt a Janahofi fogolytáborban több mint 25 ezren vagyunk. Az élelem kevés a víz még kevesebb, mindenki már tele van tetűvel, nagy az elkeseredés! Több magas rangú tiszt is van itt, pl. Jány Gusztáv is. (Jány „Hautzinger”Gusztáv altábornagy, a volt Ludovika tiszti képző parancsnoka, később a Donnál elpusztult 2. hadsereg parancsnoka a népbíróság golyó általi halálra ítélte 1947-ben – a szerk.) A nagy hidegben járkálni kellett, hogy meg ne fagyjunk teljesen ki vagyunk merülve a térdig érő sárban, 10 napja nem aludtunk, minden nap az éhség kínoz bennünk. Néha egy-egy asszony főtt krumplit hoz a kerítéshez, de ez ennyi embernek szinte semmi, ráadásul az odarohanókat az őrök géppisztolysorozattal

oszlatják fel. Nincs remény, nincs semmi! Háborúban edződött kemény férfiak most sírnak! Szökni lehetetlen, van olyan őr, aki unalmában belelő a tömegbe és azt élvezi, hogy hullanak az emberek! Nagyon szomorú napokat kellett itt megélnem, leírni nem is lehet! Találkoztam egy Völcsejről jött őrmesterrel, aki azt mondta, hogy Kövesden nem voltak nagy harcok, ez egy kicsit megnyugtatott. Végül egy ismerős orvos egy pajtában várt bennünket és neki köszönhetően többen elkerültünk innen. Este 7-kor felzsúfolva az autóra indultunk, még éjjel 2 óra körül megérkeztünk egy drótokkal körülvett helyre, ahol már messziről meghallottuk a jól ismert vezényszavakat. (letcgó, kamon) Bent rengeteg ember, német és magyar, leülök a sár közepébe kimerülten, fejemen a pokrócom. Reggelre körülöttem fiatal leventék 5-6-an alszanak sárosan, átázva, kisírt, maszatos arccal. Most tudtam meg, hogy a hírhedt Regensburgi fogolytáborba kerültem, hát ez elég baj. Élelem nagyon kevés, víz még kevesebb...

(Itt véget ért a napló, a lánya Reinitzné Mentes Vali elmondása szerint egy Regensburgból Szombathelyre induló vonattal érkezett haza.)

Zarándoklatok 2021.

Mária-úton

A Mária rádió szervezésében Máriazelltől Csíksomlyóig bárhol kijelölt 20–25 km-es gyalogos zarándoklat. Sopronkövesd-Zsira-Csepreg.

Augusztus 14-én délelőtt 10 órakor indultunk az Agg-hegyről az erdőn át Und irányába. Az erdőszéli Mária-képnél imával búcsúzott Kövesdtől a 6 fős kis csapat (5 nő!) Zsirán harangszóval vártak a helyi zarándokok, együtt mentünk tovább Répcevisre, ahonnan ismerős zarándokokkal kibővülve, az élen keresztekkel, folytattuk utunkat a célállomás Csepreg felé. Bokrokkal övezett mezei úton haladtunk, így is trópusi napsugárzás ért bennünk, a rózsafüzér imádkozása ki is tartott a megérkezésig.

Csepreg külterületén található Nagyboldogasszony kápolnához együtt vonultak be a különböző irányból jött zarándokok. A mise kezdetén Finta József helyi plébános köszöntötte a zarándokokat, kifejezve örömét az újbóli találkozásnak. Mise végeztével a helyiek jóvoltából szeretetvendégségre került sor, ami egyben jó alkalom volt a zarándokok összeismerkedéséhez.

Frauenkirchen (Nagyboldogasszony)

Augusztus 15-én biciklivel egyedül indultam neki az 50 km-es távnak szép napos időben. Zickseeben a kapuváriak működtette Stefans Corner ebédlőhely eltűnt, helyében új épület mélyépítési munkái zajlottak. A tó partján két kíváncsi, két lábra álló ürge fogadott, a tó vize kb. 40 m-rel volt visszahúzódva a szárazság miatt. A bazilika előtt árnyékot kereső autós zarándokok gyér csapata fogadott, se gyalogos, se kerékpáros érkezőt nem láttam, inkább csak autóval utazók jöttek. A 13 órakor kezdődő magyar nyelvű szentmise főcelebránsa Tömördi Viktor fertőszéplaki születésű ferences szerzetes, pap-tanár volt.

A máskor zsúfolásig tele bazilikában most csak az ülőhelyek teltek meg, a Szent György Lovagrend és a Fertőszentmiklósi Hagyományőrzők is minimális létszámmal képviseltették magukat. Ennek ellenére a szentmise a megszokott magyaros légkörben telt, dacára a kötelező maszkviselésnek, a végén felhangzó himnuszok eléneklése ünnepélyes megkoronázása volt az idezarándokló magyarok számára.

Zarándokút az Alpokalján II.

A Napnyugat Turisztikai Egyesület szervezésében gyalogos zarándoklat indult Lövő–Röjtökmuzsaj–Répceszemere útvonalon, templomok érintésével. Szeptember 11-én, 8.30-kor a lövői templom kertjében volt a gyülekező, ahol Fülöp Zoltán Sopronkövesd polgármestere, mint az egyesület elnöke tartott üdvözlő beszédet. Utána került sor az általa felajánlott Sopronkövesd pólók kisorsolására. Gyűrű Ferenc plébános úr, a lövői Nagyboldogasszony templom felújítását is felelevenítette a templom történetét ismertető beszédében. Hollósi Gábor polgármester úr pedig a falu történetét tárta elénk. Még a délelőtt folyamán megérkeztünk Röjtökmuzsajra, ahol a Kisboldogasszony templomban, Hencz Éva kántor a neogótikus templom oltárán látható Mária szobor történetét is megismertette velünk. Fücsökné Torma Lívia Sopronkövesd jegyzője, mint helyi lakos a 430 fős kistelepülés több érdekességére hívta fel a hallgatóság figyelmét. Tűző napsütésben, hűtött italoktól felfrissülve Farkas Károly vezetésével tovább indultunk a Pityer-major felé vezető mezei-erdei úton. A déli harangszó már itt ért bennünket, ahol az erdőben keresztút tárult elénk, elején egy fára épített Mária-képpel. Imára késztető eszményi hely az erdő csendjében! Az erdőből kiérve utunk Pusztacsaládra vezetett, miközben felülről D-vitamin zuhatag áradt ránk, nem kis tikkadtságot okozva! Szerencsére a csapodi zarándok ismerősünk, Kriszti, amolyan mentőangyalként a kocsijából hideg ásványvízzel és forró kávéval kínált bennünket, mert itt minden zárva volt! Nagy örömünkre Kriszti is velünk tartott Répceszemerére, és a vendéglátónk Radics László polgármester úr is pár km-t elénk gyalogolt az erdőben. Őt már ismertük, egyik korábbi máriazelli zarándoklatunkon velünk tartott, ahol többször mezítláb gyalogolt! A faluba beérve először a Szent Kereszt felmagasztalása templomba mentünk, ahol Kovács András a Soproni Szent Orsolya iskola igazgatója részletekre is kiterjedő előadását hallgathattuk. Ő az, akinek a szombati Kisalföldben megjelenő katolikus írásait olvashatjuk. Utunk a faluközpontban található közösségi házba vezetett, ahol a polgármester úr vetítettképes előadásában a falu jellegzetes házait ismerhettük meg, régi és új köntösben. Közben megérkezett a polgármester úr felesége, akinek édesanyja Gerővári Ilona Kövesdről került ide, de ő már itt született. Mára már nyugdíjas gyermekorvos, Kovács Edit a leánykori neve, és láthatóan nagyon örült, hogy a földijeivel találkozhatott itt Répceszemerén. Első unokatestvére az a Payrits Andrásné Gerővári Panni, aki most is Kövesden, lent a városban lakik. Eljött a vacsora ideje, a helyi közönségszervező Békési Katalin finom marhapörköltje, megtetézve jeges csokis palacsintával, minden elismerést megérdemelt. Még egy séta belefért az udvaron található épületek között, aztán megköszönve a vendéglátást, felszálltunk a türelmesen váró kövesdi Jimmy vezette Mikó buszra. Zarándok csapatunk zömében az idősek korosztályából került ki, a kárpátaljai Nagyszőllősről származó, soproni Kulcsár Zoli bácsi a 82 évével is simán tartotta a tempót és hazafelé beszélgetve egyöntetű vélemény alakult ki, hogy egy tartalmas, élménydús zarándokúton vagyunk túl, köszönhetően a Napnyugat Turisztikai Egyesület pályázatának.

NEK 2020 Budapest (2021)

Szeptember 5-én, vasárnap a sopronhorpácsiak buszával mehettünk mi is, kövesdiek, a Jerikó zarándoklat szektorába. A Hősök Terén 13.45-kor kezdődött a megnyitó ünnepség, napos szép időben pont a rendezvénnyel szemben foglaltunk helyet. A mise kezdete előtt kultúrműsort láthattunk, volt tánc, ének, szavalás, majd 1300 elsőáldozó következett. A szentmise kezdete előtt a meghívott papság két oldalt hosszú sorokban vonult az oltárhoz, a főcelebráns Angelo Bajanszku bíboros volt. A Hősök Tere zsúfolásig megtelt, több kivetítőn mindenki követni tudta az eseményeket. Nem kis munka hárult a szervezőkre, le a kalappal előttük, ahogy Fábry Kornél atyától tudjuk, ő 2015-től mint a NEK főtitkára volt felelőse a rendezvény lebonyolításának. Egy héttel később Ferenc pápa miséjével zárult az ünnepség, elmondhatjuk, hogy Magyarország méltó megrendezője volt ennek a világméretű találkozónak.

Mariazell:

Október 5-én reggel 9 órakor mise után a Süttöri templomtól indult útnak mintegy 15 fővel a gyalogos zarándok csapat. Első nap Harkáig jutottunk, másnap már osztrák területen a Rosalia kápolnában volt szentmise. A zarándoklat szervezője és vezetője a fertődi Fülöpné Reményi Judit és férje Géza pedig a navigálásban jeleskedett. Egy nyugdíjas korú házaspár volt a kisegítő személyzet, ők vezették a kiséró kisbuszt az utánfutóval és a napközbeni étkezésről is gondoskodtak. Velünk tartott a 60-as éveiben lévő egykori süttöri plébános Milus atya, akinek a fizikai megpróbáltatások mellett a lelki vezetésre is

jutott ereje. Az esti misék, az útközbeni imák, énekek mind a zarándoklat lelki gazdagítását szolgálták. Utunk során ismerős helyeket is érintettünk, a Puchbergi vízesés, pihenő a marhacsordánál, a kanyargó hegymenet, majd az emléktáblákkal szegélyezett „siratófal" után a fényképezés kedvéért megálltunk a Magyar Kapunál. Bevonulásunk a csodaszép bazilikába, majd a himnuszokkal zárult ünnepélyes szentmise méltó megkoronázása volt az 5 napos zarándoklatunknak. Kövesdről ketten voltunk, de a többiek is ismerősök voltak. A 82 éves fertőszentmiklósi Balogh Laci bácsi sem hiányozhatott. Mindenki nagyon barátságos, befogadó volt velünk, búcsúzáskor már mindenkinek a következő mariazelli zarándokúton jártak a gondolatai.

Zarándoklat a Soproni Domonkos Templom búcsújára

Október 2-án a déli órákban Fertőhomokról gyalog indult a menet a kertek alatti földes úton a hidegségi Szent Jakab kápolnánál páran még csatlakoztak hozzánk. Lakott területet elkerülve szőlők között majd Kiskópházánál az erdőbe menve 20 fős létszámmal a Kosárháznál értünk be Sopronba. Innen többnyire gyalogjárdán, oszlopba fejlődve, elől a keresztekkel, imádkozva, énekelve időben beértünk a 18 órakor kezdődő búcsúi misére. A szentmise kezdetére megtelt a templom, a szent beszédet a csornai premontreiek főapátja, Fazakas Márton mondta, majd a mise végén a Széchenyi téren éneklő körmenettel zárult a búcsúi szentmise.

Szélkerék-látogatás

A 2021-es KÖN nyereményjátéka által régi vágyam teljesült; felmehettem az egyik szélkerékbe. Ez azért is volt különleges számomra, mivel eddig az életkorom miatt nem is regisztrálhattam a sorsolásra. Idén végre 18 éves lettem, ezért a KÖN első napján jelentkeztem.

Nagy meglepetésemre szerencsés nyertesként Maráz József mellett az én nevemet húzták ki.

Rövid megbeszélés után az MVM két kedves szakembere autóval vitt minket a szélkerékhez, ahol először kesztyűt, majd biztonsági öltözéket kaptunk. Néhány szóban megismertették velünk a szélkerék működését, majd eldönthettük, hogy létrán, vagy lifttel megyünk fel a tetejére. Mindketten a kényelmesebb és gyorsabb lift mellett döntöttünk. Abban a megtiszteltetésben részesültem, hogy én mehettem fel először.

Elég hosszúnak tűnt, míg felértünk, pedig csak öt percig tartott. Miután kiszálltunk, a kísérőm kinyitott egy ablakot, amelyen át az egész környéket láthattam. Lélegzetelállító panoráma tárult elém, annak ellenére, hogy felhős volt az ég. Környékünket sokszor láttam már különböző kilátókból, s egyszer repülőről is, mégis lenyűgözött a szélkerék tetejéről elém táruló látvány.

Néhány perc nézelődés és fényképezés után elindultunk lefelé, hogy Maráz József is minél előbb megcsodálhassa ezt a páratlan kilátást.

Felejthetetlen élmény volt számomra a szélkerékben tett látogatás, ezúton is szeretném megköszönni a lehetőséget a szervezőnek, Sopronkövesd Község Önkormányzatának, valamint a Magyar Villamos Műveknek.

Fejes Dorka

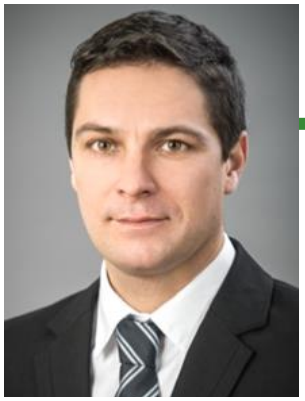

SCHWEITZER KORNÉL

INTÉZMÉNYVEZETŐ

Kedves Olvasó!

Keresztény hitvallásunk:

„Hiszek egy Istenben, mindenható Atyában, mennynek és földnek Teremtőjében.

És Jézus Krisztusban, az Ő egyszülött Fiában, a mi Urunkban; aki fogantatott Szentlélektől, született Szűz Máriától;…"

Minden évben ünnepeljük, várjuk a Fiú születését, aki Messiásként megváltja, megmenti a világot. Úgy gondolom a mai helyzetben is segítségre, megváltásra van szüksége a társadalomnak. Bábeli zűrzavar uralkodik, a legfontosabb kérdés, hogy jelenleg milyen korlátozások vannak érvényben, ki van beoltva és ki nincs. Családokon belül viták generálódnak, munkahelyi kapcsolatok romlanak meg, barátságok mennek tönkre. A közösségi média csak erősíti ezeket a hatásokat, sokan kész tényként kezelik a különböző oldalakon megjelenő tartalmakat, nem törődve azok igazságtartalmával.

Sajnos gyermekeink is ki vannak téve ezeknek a káros hatásoknak, a szülők egyre kevésbé tudják megvédeni őket. Mi, pedagógusok sem vagyunk egységesek, pedig nekünk kellene igazából pártatlannak maradni, példát mutatva ezzel tanítványainknak. De a hét szűk esztendőt hét bő esztendő fogja követni, a nehézségeket mögöttünk hagyjuk, minden visszatér a régi kerékvágásba.

Az első lépéseket már megtettük, az iskola normál módon, jelenléti oktatással elindult. Egy-egy fertőzött diák miatt sajnos rendkívüli szünetet rendeltek el, és még további is lehet, de különösebb problémák, korlátozások nélkül telt el a tanév eddigi szakasza. A tanórán kívüli programokat is sikerült megtartani.

A szeptemberben megrendezett KÖN-ön tartalmas programokon vehettünk részt. A kulturális, hagyományőrző programok mellett a játékra is maradt idő: a jászsági játszópark és a diákönkormányzat által bérelt ugrálóvár is nagy sikert aratott. Külön öröm számomra, hogy a nagylózsi telephelyen tanuló diákjaink is részt vettek a programon.

Jó volt látni a felvonuló iskolások hosszú sorát!

A megemlékezéseket az ünnepek súlyához méltóan megtartottuk. Felső tagozatos diákjainkat október 6-ra, Horváthné Domján Zsófia és Kussynszkyné Takács Ildikó, október 23-ra Kelemen Dávid kollégák készítették fel. Az idősek napi programban is műsorral készültünk, remélem örömet okozva ezzel a nagyszülőknek. Az alkalomhoz illő versek és a rövid színdarab mellett, a citerások és a néptáncosok műsorát is láthatták a jelenlévők. A felkészítők tanárok – Kalmárné Kocsi Renáta és Horváth Csilla –munkáját Horváth Krisztina citera- és Rácz Petra néptáncoktató segítette.

Egyre több iskolai ünnepélyen csendülnek fel dalok, szólalnak meg hangszerek diákjaink által. Felkészítőjük Scheffer Imre hitoktató, a falu kántora, akinek lelkiismeretes munkája köszönetet érdemel!

A sportélet is megindult az iskolában is és egyesületi szinten is. Rendszeresen versenyeznek a labdarúgók, kosarasok, a teniszegyesület tagjai, dicsőséget szerezve ezzel az iskolának is. Kiemelném Gréger Noémi 6. osztályos tanulónkat, aki diákolimpiai keretek között, mezei futóverseny kategóriában a megyei fordulóig jutott!

Az iskola szellemiségéből adódóan fontos számunkra a hagyományőrzés, a helyi értékek megismerése, megismertetése a gyerekekkel. Ilyen céllal csatlakoztunk az „ittvagyokotthon" programhoz, amelyről az egyik résztvevő diákunk beszámolóját olvashatják. Úgy gondolom, a létrehozott online felület nemcsak a diákoknak, hanem a szülőknek is hasznos, érdekes lehet: https://ittvagyokotthon.hu/

Jól sikerült pályaorientációs napunk, a gyermekek élményekkel gazdagodva térhettek haza! A kukoricamorzsolástól az állatorvoslásig, a katonai hagyományőrzőkön át a rendőri, tűzoltói hivatásig nagyon széles volt a skála. A nap részeként, fő témaként megjelent az állatvédelem, és a jótékonyság egy egyetemi program keretében.

Képes beszámolónkat a honlapon, illetve a Facebook oldalunkon olvashatják.

E cikk írásakor még rengeteg előttünk álló feladatunk is van erre az évre. Várjuk a Mikulást, szervezzük a Mikulásfutást, készülünk az adventi gyertyagyújtásokra, illetve a Falukarácsonyra.

Talán az idén még nagyobb a várakozás! Tavaly szinte minden program elmaradt, vagy átkerült az online térbe. Az ünnep más arcát mutatta, pedig a karácsony üzenete ugyanaz! A Fiú születése, a megváltásba vetett hit erőt ad számunkra! Jön a segítség! Túl leszünk a nehézségeken, nem kell félelemben, megosztottságban élnünk, visszakapjuk korábbi életünket!

Földesi Bendegúz beszámolója az „ittvagyokotthon" projektről

Egy projekthét keretében számos település 7. osztályos tanulójának nyílt lehetősége jobban megismerni azt a térséget, amelyben él.

Az iskolai órákon sok érdekességet osztottak meg velünk tanáraink. Így hallhattunk például a térség gasztronómiai különlegességeiről, gyalogos és kerékpáros túraútvonalairól, valamint a környék, de legfőképpen Sopronkövesd történelmi hátteréről.

A projekt zárásaként Fertőszentmiklóson betekinthettünk a robotika és a programozás világába, illetve feladatként kaptuk, hogy egy helyi vállalkozóval interjút készítsünk. Az ebből készült kisfilmünk – amelynek vágási, szerkesztési munkálatait Varga Ármin végezte, elnyerte a fődíjat, egy őrségi utazást a sopronkövesdi 7. osztály számára.

Könyvajánló: Micsoda cirkusz!

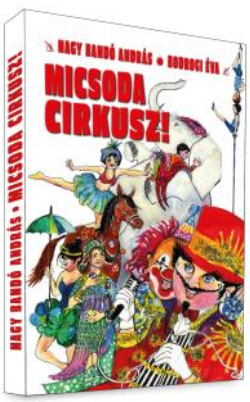

„Micsoda cirkusz!" címmel megjelent Nagy Bandó András 47. kötete, amely az igazi, a szemet-lelket gyönyörködtető cirkuszról és a cirkuszművészekről szól. A szerző versekben keresztül mutatja be azt a csodavilágot, amely magával ragadja a gyereket, a felnőttet pedig visszarepíti gyermekkora izgalmas világába.

További információk: www.bando.hu

Tóth Zsuzsanna

Újra és újra feltaláljuk a kereket

Kutatjuk, megértjük, megtanuljuk, alkalmazzuk, aztán elrontjuk, nem korrigáljuk és elfelejtjük. Aztán kezdjük elölről újra meg újra. Hová lett a tudás? Hová tűnt a józan paraszti ész? Vagy mégis megvan csak nem a megfelelő fejekben? Akkor miért nem a megfelelő fejek vannak a megfelelő helyeken? Ezt én már nem értem.

Az emberek többsége annyira boldogtalan a munkahelyén, aztán az ott „összegyűjtött" stresszt hazaviszi. Lesz belőle betegség, veszekedés, esztelen száguldozás, mértéktelen bulizás, torkoskodás, mert a gőznek ki kell jönnie. Évek óta központi téma a barátaimmal is, hogy kinek milyen a munkahelye, milyen a főnök, milyenek a kollégák és a munkafeltételek. Azért téma, mert túlságosan meghatározza mindennapjaikat és már nem tudjuk a küszöbön kívül hagyni. Vágyunk a sikerélményekre, a megbecsülésre, szeretjük, ha emberként és nem robotként tekintenek ránk. Egy barátnőm évek óta azt mondja, hogy neki mindig csak főnökei voltak, vezetője még sosem. Most 40 után lett olyan szerencsés, hogy vezetik. Szárnyalásba is kezdett, olyan rejtett képességeket fedez fel magában, amiről sejtelme sem volt. Minden nap boldogan megy a munkahelyére és sikerélménnyel és elismeréssel megy haza.

Mindig is tudtuk, hogy ha egy férfi megdicséri a felesége főztjét, még ha az nem is volt tökéletes, másnap a feleség még finomabb fogással próbál a kedvében járni. Ha egy gyermeket megdicsérünk, amikor valamit megold, még jobban fog igyekezni.

Évezredek óta tudjuk, hogy ilyen egyszerűen működik az ember. Aztán ezt elfelejtettük és azt gondoltuk, hogy ha alázzuk, tapossuk, visszaélünk a hatalmunkkal, kihasználjuk és „megmutatjuk neki", akkor majd azt csinál, amit mi akarunk „különben meg örüljön, hogy van munkahelye", Most pedig csodálkozunk, hogy hová lettek azok a drága szorgalmas kis hangyák, akik akkora súlyokat elbírtak a hátukon?

Nincs gond, megint feltaláltuk a kereket! Szakembereket képezünk, hogy a munkahelyeken biztosítsák a „flow"-t, mert rájöttünk, hogy a dolgozók többszörös teljesítményre képesek, ha boldogok a munkahelyükön. Nahát! Viszont ez a kerék már sokkal korszerűbb, mint a régi: vannak cégek, ahol még a munkakörnyezet megtervezésébe is bevonják a dolgozókat!

Tény, hogy 300 milliárd dollár többletkiadást jelentenek a világ cégeinek a nem elkötelezett munkavállalók, hiszen ők gyakrabban elmennek táppénzre, nem törődnek az elvégzett munka minőségével. Egyre inkább felértékelődik a munkavállalók megtartása, ami elsősorban nem igazán pénzkérdés. Ha tisztán meghatározottak a célok és a feladatok, jó a kommunikáció a cégen belül és sikerélményt szereznek a dolgozók, ha megtartható a munkahely – magánélet egyensúlya, akkor csökken a pénz motiváló ereje. A barátnőm is sokkal kevesebbet keres, mint az előző munkahelyein és nagyobb felelősség van a vállán, de boldog, ez pedig jót tesz az egészségének és a családjának. A „nagyok" mindig is tudták, mi a siker titka. A Virgin Galactic multimilliárdos tulajdonosa, Richard Branson szerint: "Tegye a saját csapatát az első helyre, az ügyfeleit a másodikra, a befektetőit pedig a harmadikra",

A nagy cégek sokat fordítanak képzésekre, tudják, szükség van az igazi jó vezetőkere, akik képesek a kis szorgos hangyákat motiválni és irányítani. A többi munkahelyen pedig vagy szerencséjük van a dolgozóknak, vagy nincs. A legtöbb helyen a szakmai gyakorlat vagy a magasabb iskolai végzettség elég egy vezető beosztáshoz. Ezek a vezetők aztán a legjobb tudásuk szerint próbálják végezni a dolgukat, anélkül, hogy tudnák, hogy a vezetés egy külön „tudomány". Ha van egy kis érzékük a vezetéshez akkor a hangyák szerencsések. Ha pedig felismerik, hogy egy kicsit tanulniuk is kell, akkor a hangyák még szerencsésebbek. Ellenkező esetben csak egy főnök lesz belőlük, eltávolodnak a dolgozóktól, az pedig nem tesz jót a teljesítménynek.

Újra vakarhatjuk a fejünket, de sebaj, majd még egyszer feltaláljuk a kereket!

MIHÓCZA LÁSZLÓ

Agghegyi aggodalmak

A múlt század 80-as éveiben a vasfüggöny mögötti agghegyi szőlőterületen hagyományos művelésű szőlők voltak túlsúlyban. A vasfüggöny megszűnésével megélénkült az élet, az újonnan telepített kordonos szőlők között egyre több kis házikó épült fel. Az ezredfordulóra, a Szent László kápolna környékén az erdő dzsungeléből egy pihenőhelynek alkalmas parkerdő lett kialakítva. Az egykori Széchenyi grófok birtoka mára túrázók, kirándulók kedvenc helye lett, de az óvodások, az iskolások, a kutyasétáltatók is szívesen jönnek ide. A közeli vendégházban pedig szállást kaphatnak a messzebbről idelátogatók. Több soproni túrázó csapat is szívesen jön ide, de mások is elismerően szólnak a Fertő-tóra nyíló kilátásról, és sokakat rabul ejt ez a természeti környezet. Évtizeden át a közeli zarándokok által is látogatott volt a Szent László kápolna búcsúja. A vasárnap délutáni szabadtéri misén neves vendégek is megfordultak: Kozma Imre atya, Korzensky Richárd atya, Veres András püspök úr, Berecz András mesemondó, és még jó páran, akik megtiszteltek bennünket ezeken az ünnepi szentmiséken. Azonban ez az idilli állapot megbomlani látszik. Az utóbbi években egyre több szőlőt vágtak ki, egyre fogynak a szőlőművelő gazdák, és a jelenleg még megmaradó szőlők gazdái is az idősebb korosztályhoz tartoznak. Új szőlő telepítésére szinte semmi esély nincs és félő, hogy a szőlő és a gyümölcsös ültetvények helyét átveszik a szántóföldek, pusztaságot sugárzó legelők. A jelenlegi tendencia ide vezet! Már az is nagy siker lenne, ha a mostani állapotot meg lehetne őrizni, ehhez elsősorban a jelenlegi szőlő-gyümölcs tulajdonosoknak kellene odafigyelni. Javaslatom szerint, aki felhagyni készül a szőlő-gyümölcs termesztésével, próbálja meg először is elkerülni a kivágást! Vagy úgy, hogy meghirdeti eladásra az ültetvényt a továbbművelés kötelezettségével, vagy kiadja megművelésre. Legjobb az lenne, ha a tulajdonosok előre jeleznék, hogy birtokukat hamarosan meghirdetik, és azok is, akik a közeljövőben szeretnének szőlő- vagy gyümölcsterületet szerezni.

Én szívesen vállalom, hogy listára veszem az érdekelt feleket, és így könnyebb lenne a megállapodásokat időben meghozni. Bárkinek bármilyen javaslata lenne a kivágások elkerülésére, kérem, hogy keressen meg ez ügyben. Sajnos még mindig előfordul, ahogy az idén is, hogy egy gyümölcsösben valaki „előre hozta a lécskálást", jócskán megszabadította a termést a birtok közepén! Az is bosszantó volt, hogy az általam kirakott kutyaitatót már harmadszor lopják el az út széléről, pedig nem herendi porcelán!

A Kotecs, ahogy elődeink is szokták nevezni a „Zagghegyet" (Agghegy) szőlő- és gyümölcsfák övezte terület volt, mára ez veszni látszik. Közös érdekünk, hogy ezt ne engedjük, erre kötelez bennünket a „Zöldszívű falu" titulus is.

Egy budapesti kirándulás margójára

2021. október 23. Nemzeti ünnep.

Emlékezünk a hősökre, akik életüket adták Magyarország szabadságáért, amire a legnagyobb áldozatuk után több mint 30 évet kellett várni. Az emlékezés legyen békés, meghitt, ahogy az 56-os hősök is akarnák, méltó az ő emlékükhöz! Ezért indult el kis csapatunk Sopronkövesdről október 23-án Budapestre, demonstrálni a béke mellett, meghitten ünnepelni, megmutatva a békébe vetett hitünk erejét.

Voltak idősek és fiatalok, vidékiek és fővárosiak, keletiek és nyugatiak, anyaországiak és határon túliak, de eljöttek lengyel és olasz békeszerető barátaink is.

Egy volt a lényeg: demonstrálni valami mellett, nem pedig tüntetni valami ellen! Ezen a délutánon tényleg béke és nyugalom volt, szeretet és egyetértés, távol maradt a széthúzás és kirekesztés, nem volt provokáció és gyűlöletkeltés.

Tisztelet a hősöknek, dicsőség Magyarországnak!

Mentes György

Mozaik

„Egy Istenarc van eltemetve bennem” – Ébredés egy új világra

Prológus

Az előadás a karanténban született. Megtapasztaltuk, hogy bizonyos hatalmak pillanatok alatt korlátok közé zárhattak minket. Ennek valósága olyan erővel hatott, hogy nem lehetett többé félretolni, halogatni a szembenézést helyzetünkkel, önmagunkkal és világunkkal. Minden eddiginél sürgetőbben éreztük, hogy válaszokat, megoldást kell keresnünk és találnunk.

Ma az ember lassan minden kapaszkodóját és identitását elveszti; és egy emberhez méltatlan, kiüresedett, mechanizált, ember alatti létbe süllyed, ahol már csak az anyag és az ösztönök léteznek számára. Az önzés és a félelem mozgatja. Pedig nem erre szánták az Embert!

Lassan elfelejtjük, hogy teremtett lények vagyunk; Isten képmásai, és hogy van egy isteni világrend és világterv, amelynek részei és megvalósítói vagyunk. Van bennünk egy örök isteni szikra, ami összeköt minket égi otthonunkkal, és van Gondviselés is.

Egy Istenarc van eltemetve bennünk – ahogy Reményik Sándor írja-, ami arra vár, hogy végre újra ráleljünk. Sötétség és fény örök harca zajlik, és a tét az, hogy ember marad-e az ember. Zsákutcába jutottunk. Újfajta gondolkodásra, tudásra; másfajta világszemléletre és bátor igazságkeresésre van szükség! Csak ez hozhat valódi gyógyulást.

Ezt a keresést igyekeztünk ezzel az előadással szolgálni és segíteni.

Valter Ferenc
operaénekes

Vida Fecó emlékére

Vida Fecó 2018-ban érkezett Sopronkövesdre. 25 év vendéglátós tapasztalattal a háta mögött nyitotta meg a Deja vu büfét. Saját, egyedi receptúrával kezdte árusítani a fenomenális kebapjait. Nagyon lelkes volt és rengeteget dolgozott. Kedves, barátságos természete miatt sokan megszeretették, vicces beszólásai miatt hamar szívükbe zárták a vendégek. Nem sértődtek meg, amikor megkérdezte, hogy „Na mi van, ma sem főzött az asszony?" vagy "Egyél egy kebapot bevan esve az arcod!" Fecionájternél – ahogyan itt hívták – mindig szólt a jó zene, mindenkihez volt egy kedves szava. Nagyon sok terve volt még, mindig valami újításon törte a fejét. Sokan Sopronból vagy éppen a Balatonról jöttek, hogy megkóstolják hatalmas kebapjait.

2021. augusztus 10-én, az égiek úgy döntöttek, hogy nekik is szükségük van eme jópofa, vicces, vidám fickóra... Így váratlanul magukhoz szólították Őt.

Drága Fecó! Az angyalok vigyázzanak Rád, köszönjük, hogy voltál nekünk!

A Deja vu büfé csapata úgy döntött, hogy tovább viszi Fecó emlékét, hagyományait és receptjeit. Várunk Benneteket Szeretettel!

Virágh Imréné Kati

védőnő

Baba-Mama Klub

A COVID–19 járvány még mindig kihívások elé állít mindannyiunkat. A nyári fellélegzés után az ősz ismét a vírus egy újabb variánsának terjedését hozta. Sok család, köztük egyre több gyermek esett át a betegségen, szerencsére a döntő többségük nem került kórházba. Köszönhető ez a védőoltásoknak.

A lassan két éve tartó bezárkózások után sokan vágytunk már a személyes találkozásokra, programokra. Ezért, amíg a járványügyi szabályok engedték, szeptember, október és november hónap elején is tartottunk Baba-Mama Klub összejövetelt. Igaz nem túl nagy létszámmal, mert a járvány mellett a közösségek indulásával a szokásos felsőlégúti gyermekbetegségek is megszaporodtak. Köszönöm, az anyukáknak, hogy nagyon felelősségteljesen, a beteg, köhögő, náthás gyermeket nem hozták el. Az egészségesek viszont végre találkozhattak kortársaikkal, az anyukák is feltöltődhettek, ismerkedhettek ezeken az alkalmakon.

Az elmúlt időszakban a szakmai programok is elmaradtak, vagy online rendeztük meg azokat. A községekben dolgozó védőnőket ez különösen rosszul érintette, mivel mindnyájan önállóan végezzünk munkánkat, többen 3–4 falut is ellátnak egyedül, közvetlen munkatárs nélkül. Így hiányzott már a járvány előtti időkben szokásos 2-3 havonta megrendezett védőnői értekezlet, ahol tapasztalatokat cserélhettünk. Mostanra minden kolléganő már minimum 2, de sokunk 3 védőoltást is kapott, így felvállalhatónak tartottuk a személyes találkozást. Novemberben a meghívásomra egy fél napot Sopronkövesden töltöttek a soproni járás területi védőnői. Megmutattam nekik az Egészségházat. Igaz, az utóbbi években sok településen felújították az orvosi rendelőket, tanácsadókat, többségük nem dolgozik rossz körülmények között, de ámulva, kicsit irigykedve nézték az itteni rendelőinket. Beszélgetésünkből kiderült, hogy lakosság-arányosan nagyon jó az évi 20 fős születésszámunk. Csak a jóval nagyobb létszámú községekben, a város agglomerációjában születik több gyermek évente, mint nálunk. A jó hangulatú találkozót egy közös ebéddel, majd az Alkotóházban kötetlen beszélgetéssel tettük emlékezetessé. Jól érezték itt magukat a kolléganőim. Köszönjük a lehetőséget és a helyet Polgármester Úrnak.

Mivel a járvány még terjed, valószínűleg, ismét szigorítások következnek, ezért a védőnői tanácsadások továbbra is időpont egyeztetéssel, fokozott higiénés szabályok mellet folytatódnak. A látogatások előzetes bejelentkezéssel, egészséges családoknál történnek. Reméljük már nem tart sokáig a veszélyhelyzet, és az év végi ünnepekben már szabadon megölelhetjük egymást.

Szívből kívánok jó egészséget, boldog karácsonyt, COVID-mentes új évet mindnyájuknak!

Hogyan lettem sopronkövesdi?

Mi, a Szaiff család 2019- ben költöztünk Sopronkövesdre. Én, Szaiff Krisztián soproni születésű vagyok, párom, Horváth Hajnalka lövői származású. A környéken kerestünk házat és itt találtunk rá az otthonunkra.

Mindketten Ausztriában dolgozunk, én vendéglátós vagyok, a párom logisztikus. Ő jelenleg itthon van kislányunkkal, Szaiff Hanna Szófiával, aki 2021 januárjában született. Imádjuk a falusi életet, s tökéletes helynek tartjuk Kövesdet a kislányunk felneveléséhez.

Simon Tamara

65 év után..."Boldog idő, szép gyermekkor, jöjj vissza egy szóra!"

Rupf Tibor kezdeményezésére Horváth Jenőné Lang Terézia közreműködésével osztálytalálkozót szerveztek a 65. évvel ezelőtt végzett „Öreg diákok". A rendezvény 11 órakor szentmisével kezdődött a helyi templomban. Ezután Rupf Tibor Lajos majorban lévő birtokán zárt körben emlékeztek az osztálytársak az elmúlt 65 esztendő örömeire, gondjaira. A köszöntő beszédet Lang Terézia mondta:

„Hatvanöt évvel ezelőtt 1956. június utolsó napjaiban a mi osztályunk is búcsúzott a Sopronkövesdi Általános Iskolától, az itt maradó kisebb diákoktól, a tanítói kartól... A tovatűnt évek után mindig nagyon jó érzés újból találkozni, akár spontán a szomszéd faluban, akár egy idegen városban, vagy alaposan megszervezve egy közös helyen és felidézni az elsuhant iskolai évek megannyi szép emlékét... Küzdelmes éveket éltünk meg az elmúlt 65 évben. Szakmaszerzéssel, diplomaszerzéssel, családalapítással, becsületes munkával, sok-sok munkával teltek mindennapjaink... Utoljára 2016-ban találkoztunk, 5 év telt el azóta, pedig akkor megfogadtuk, hogy minden évben találkozunk. Egyetlen oka van, hogy mégis eltelt 5 év, hogy még annyi dolgunk van, egyszerűen nem értünk rá osztálytalálkozót szervezni.

Fájó szívvel emlékezünk Szigetvári Sándor osztályfőnökünkre, tanárainkra és elhunyt osztálytársainkra. De az idő elmúlhat, szállhatnak az évek, amíg élünk velünk lesz emléketek.

Emlékük legyen áldott, pihenésük csendes!"

Alkotóház terembérlés:

2 órára: 2.000 Ft

fél napra: 7.500 Ft

egy napra: 15.000 Ft

Ajánljuk családi rendezvényekre, baráti összejövetelekre.

Érdeklődjön hétköznap 8 és 16 óra között Simon Tamaránál a +36 30/308 6375-ös telefonszámon

Nem tudja vendégeit hol elszállásolni?

Gondoljon az Alkotóházra vagy a kotecsi vendégházra!

Érdeklődni lehet hétköznap 8 és 16 óra között a +36 30/308-6375 telefonszámon.

4000 Ft/fő/éj

Törölköző felár 500 Ft/fő

Főszerkesztő: Kalmár Erika **Olvasószerkesztő:** Tóth Zsuzsanna (e-mail: kovesdihermesz@gmail.com)

Cikkírók: Balogh Éva, Bánfi Tünde, Fehér Alexander, Fejes Dorka, Fülöp Zoltán, Hajasné Guczogi Helga, Kazinczy Péter, Kelemen Dávid, Lövői Gergely, Mentes György, Menyhárt Ildikó, Mihócza László, Schweitzer Kornél, Simon Tamara, Tóth Zsuzsanna, Virágh Imréné

Fotók: Kustor Balázs, újságírói fotók, rendezvényfotók

Nyomda: Rábaközi Nyomda

Kiadja és terjeszti: Sopronkövesd Község Önkormányzata, 9483 Sopronkövesd, Kossuth Lajos utca 77.
Tel: 06 99/536-000, Facebook: Sopronkövesd Hivatalos Oldala,
E-mail: polgarmester@sopronkovesd.tonline.hu

ISSN 2676-9409